

Verordening Maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2026

De raad van de gemeente Apeldoorn;

gelezen het voorstel van het college van burgemeester en wethouders d.d. 3 februari 2026 en nummer [...];

gelet op:

- de artikelen 2.1.3, 2.1.4, eerste, tweede, derde en zevende lid, 2.1.5, eerste lid, 2.1.6, 2.1.7, 2.3.6, vierde lid, en 2.6.6, eerste lid, van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015; en
- het uitvoeringsbesluit Wmo;
- de Handreiking Landelijke toegang maatschappelijke opvang, januari 2017, en de handreiking en Beleidsregel landelijke toegankelijkheid Beschermd wonen, januari 2022;

overwegende dat:

- inwoners een eigen verantwoordelijkheid dragen voor de wijze waarop zij hun leven inrichten en deelnemen aan het maatschappelijk leven;
- van inwoners verwacht mag worden dat zij elkaar daarin naar vermogen bijstaan;
- inwoners die zelf, dan wel samen met personen in hun omgeving onvoldoende zelfredzaam zijn of onvoldoende in staat zijn tot participatie, een beroep moeten kunnen doen op ondersteuning door de gemeente, zodat zij zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven wonen;
- het noodzakelijk is om regels vast te stellen ter uitvoering van het beleidsplan als bedoeld in artikel 2.1.2 van de wet met betrekking tot de ondersteuning bij de versterking van de zelfredzaamheid en participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen, beschermd wonen en opvang; en
- het noodzakelijk is om de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking te bevorderen en daarmee bij te dragen aan het realiseren van een inclusieve samenleving.

besluit vast te stellen de Verordening Maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2026.

Opmerkingen met betrekking tot de regeling

Deze regeling vervangt de Verordening Maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2025.

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Definities

1. In deze verordening en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
 - afschrijvingstermijn: periode waarover een voorziening economisch wordt afgeschreven;
 - algemeen gebruikelijke voorziening: een voorziening die:
 - niet specifiek bedoeld is voor personen met een beperking;
 - daadwerkelijk beschikbaar is;
 - een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en;
 - financieel kan worden gedragen met een inkomen op minimumniveau.
 - algemene voorziening: aanbod van diensten of activiteiten dat, zonder voorafgaand onderzoek naar de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van de gebruikers, toegankelijk is en dat is gericht op maatschappelijke ondersteuning;
 - andere voorziening: voorziening anders dan in het kader van de wet;
 - Beschermd Thuis: Zelfstandig wonen in de eigen woning of een intermediaire woonvorm binnen de wijk, met professionele ondersteuning en 24/7 bereikbaarheid van zorg, gericht op herstel, zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie.
 - Beschermd Wonen: Het verblijf in een accommodatie van een instelling, zoals omschreven in artikel 1.1.1 van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015, waarbij toezicht en begeleiding worden geboden gericht op zelfredzaamheid, participatie, stabilisatie en veiligheid van personen met psychische of psychosociale problemen die zich niet zelfstandig kunnen handhaven.
 - budgethouder: inwoner aan wie een maatwerkvoorziening is toegekend in de vorm van een persoonsgebonden budget of een door de inwoner ingeschakelde vertegenwoordiger, die

- aanspreekbaar en bereid is verantwoordelijk gehouden te worden voor de feitelijke nakoming van de aan het persoonsgebonden budget verbonden verplichtingen;
 - **CAK-periode:** termijn van een maand die gehanteerd wordt door het Centraal Administratie Kantoor (CAK) bij de inning van de eigen bijdrage waarbij een jaar 12 perioden kent;
 - **College:** college van burgemeester en wethouders van de gemeente Apeldoorn;
 - **dienst:** voorziening die niet tastbaar is, niet beet te pakken of aan te raken zoals huishoudelijke hulp, begeleiding, respijtzorg, vervoer en dagbesteding;
 - **bijdrage in de kosten:** bijdrage als bedoeld in artikel 2.1.4, eerste lid, van de wet;
 - **gebruikelijke hulp:** hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van de echtgenoot, partner, ouders, inwonende kinderen of andere huisgenoten;
 - **gesprek:** gesprek in het kader van het onderzoek als bedoeld in artikel 4, dat gedaan moet worden als bij het college een hulpvraag is gemeld;
 - **hoofdverblijf:** woonruimte, bestemd en geschikt voor permanente bewoning, waar de persoon met beperkingen zijn feitelijke vaste woon- en verblijfplaats heeft;
 - **hulpvraag:** aan het college gerichte vraag om maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet;
 - **intermediaire woonvorm:** Een woonvorm die een tussenpositie inneemt tussen zelfstandig wonen in een eigen woning en beschermd wonen in een instelling, waarbij de bewoner zelfstandig woont met professionele ondersteuning, toezicht, gericht op het waarborgen van veiligheid, stabiliteit en herstel, en met het doel uitstroom naar volledig zelfstandig wonen.
 - **inwoner:** cliënt die gebruik maakt en/of gebruik wil maken van een algemene voorziening of aan wie een maatwerkvoorziening of persoonsgebonden budget is verstrekt of door of namens wie een melding is gedaan als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid van de wet.
 - **Nibud:** Nationaal Instituut voor Budgetvoorlichting;
 - **onderzoeksverslag:** schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek na melding van de hulpvraag.
 - **participatieladder:** meetinstrument voor het bepalen van de mate van participatie in de samenleving van een betrokkene, en daarmee de afstand tot de arbeidsmarkt.
 - **partner:** Wat is een partner die meetelt voor de eigen bijdrage?
Bij het bepalen van de eigen bijdrage voor de Wmo wordt er rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de inwoner. In de volgende situaties heeft de inwoner een partner die meetelt voor de eigen bijdrage:
 - De inwoner is getrouwd;
 - de inwoner heeft een geregistreerd partnerschap;
 - de inwoner leeft samen en vormt een ‘gezamenlijk huishouden’ met iemand. Dat wil zeggen:
 - o De inwoner is het grootste deel van de tijd samen in een woning;
 - o Er wordt voor elkaar gezorgd, financieel en/of medisch;
 - o Een gezamenlijk huishouden bestaat uit niet meer dan 2 personen.
 - **persoonlijk plan:** beschrijving van de inwoner van zijn omstandigheden en welke maatschappelijke ondersteuning naar zijn mening het meest aangewezen is;
 - **pgb:** persoonsgebonden budget;
 - **pgb-plan:** plan van de inwoner waarin hij de besteding van het pgb aangeeft inclusief de wijze waarop hiermee de gestelde doelen worden bereikt; het pgb-plan bestaat uit een plan van aanpak, een begroting en de zorgbeschrijvingen per hulpverlener.
 - **UWV:** Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen;
 - **vertegenwoordiger:** bijvoorbeeld de curator, de mentor of een gevolmachtigde.
 - **Werkt Mee:** maatwerkvoorziening op het gebied van arbeid waarbij o.a. op grond van de Wmo passende werkzaamheden wordt aangeboden aan een inwoner inclusief de bijbehorende begeleiding;
 - **wet:** Wet maatschappelijke ondersteuning 2015.
2. Alle begrippen die in deze verordening worden gebruikt en die niet nader worden omschreven, hebben dezelfde betekenis als in de wet, het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 en de Algemene wet bestuursrecht.

Artikel 1.2 Bevoegdheid college

Het college kan nadere regels en beleidsregels vaststellen ter uitvoering van deze verordening en de Wet.

Hoofdstuk 2 Toegang tot voorzieningen

Artikel 2.1 Melding

1. Een hulpvraag kan door of namens een inwoner bij het college worden gemeld.
2. Het college bevestigt de ontvangst van de melding schriftelijk en maakt zo spoedig mogelijk een afspraak voor een gesprek.
3. In spoedeisende gevallen als bedoeld in artikel 2.3.3 van de wet treft het college, na de melding, zo spoedig mogelijk een tijdelijke voorziening in afwachting van de uitkomst van het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.
4. Voordat het onderzoek start, informeert het college de inwoner over de mogelijkheid om een persoonlijk plan op te stellen. De inwoner krijgt zeven dagen na de melding de gelegenheid om dit plan te overhandigen. Het college betreft het plan bij het onderzoek.

Artikel 2.2 Cliëntondersteuning

1. Het college zorgt ervoor dat inwoners een beroep kunnen doen op kosteloze en onafhankelijke cliëntondersteuning, waarbij het belang van de inwoner uitgangspunt is.
2. Het college wijst de inwoner en zijn mantelzorger, voorafgaand aan het onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet, op de mogelijkheid gebruik te maken van kosteloze cliëntondersteuning, inclusief de mogelijkheid om zich tijdens het gesprek te laten bijstaan.

Artikel 2.3 Onderzoek

1. Een gesprek maakt deel uit van het onderzoek. Dit gesprek wordt gevoerd met de inwoner, zijn vertegenwoordiger of cliëntondersteuner, en – voor zover mogelijk – zijn mantelzorger. Indien nodig kunnen ook andere personen worden uitgenodigd.
2. Het college onderzoekt de noodzaak van ondersteuning. De volgende onderdelen vormen de basis van het gesprek:
 - a. de hulpvraag van de inwoner;
 - b. de problemen die de inwoner ervaart bij zijn zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie, of het zich kunnen handhaven in de samenleving;
 - c. welke ondersteuning naar aard en omvang nodig is om een passende bijdrage te leveren aan de zelfredzaamheid, participatie of het zich kunnen handhaven in de samenleving;
 - d. in hoeverre de eigen mogelijkheden, gebruikelijke hulp, mantelzorg, ondersteuning door andere personen uit het sociale netwerk, voorliggende voorzieningen en algemene voorzieningen de nodige hulp en ondersteuning bieden; en
 - e. te beoordelen of de mogelijkheden onder d ontoereikend zijn en daarmee een noodzaak is tot het verlenen van een maatwerkvoorziening.
3. Als dit nodig is voor het onderzoek, kan het college advies vragen aan een door hem aangewezen adviesinstantie.
4. Bij het onderzoek wordt meegewogen:
 - a. welke hulp passend is bij de behoeften, persoonskenmerken en voorkeuren van de inwoner;
 - b. de mogelijkheden van de inwoner om op eigen kracht of met gebruikelijke hulp zijn zelfredzaamheid of zijn participatie te handhaven of te verbeteren, of te voorzien in zijn behoefte aan wonen/verblijf;
 - c. de mogelijkheden om met mantelzorg of hulp uit het sociale netwerk te komen tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of zijn participatie of te voorzien in zijn behoefte aan wonen/verblijf;
 - d. de behoefte aan maatregelen ter ondersteuning van de mantelzorger van de inwoner;
 - e. de mogelijkheden om met gebruikmaking van een algemene voorziening, andere voorzieningen of door het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten te komen tot verbetering van zijn zelfredzaamheid of zijn participatie, onderscheidenlijk de mogelijkheden om met gebruikmaking van een algemene voorziening te voorzien in zijn behoefte aan wonen/verblijf; en
 - f. de mogelijkheden om door middel van samenwerking met zorgverzekeraars en zorgaanbieders als bedoeld in de Zorgverzekeringswet, en partijen op het gebied van publieke gezondheid, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen, te komen tot een zo goed mogelijk afgestemde dienstverlening met het oog op de behoefte aan verbetering van zijn zelfredzaamheid, zijn participatie of aan wonen/verblijf.
5. Het onderzoek moet resulteren in:
 - a. vastlegging van het beoogde doel van het verzoek om ondersteuning;
 - b. vastlegging welke bijdragen in de kosten de inwoner met toepassing van het bepaalde bij of krachtens artikel 2.1.4 van de wet verschuldigd zal zijn.

6. De inwoner of zijn vertegenwoordiger verschaft het college alle gegevens en bescheiden die naar het oordeel van het college voor het onderzoek nodig zijn en waarover de inwoner op dat moment redelijkerwijs de beschikking kan krijgen.
7. Tijdens het gesprek wordt aan de inwoner in begrijpelijke bewoordingen medegedeeld welke mogelijkheden bestaan om te kiezen voor een pgb en wat de gevolgen van die keuze zijn.
8. Het college informeert de inwoner over de gang van zaken bij het gesprek, diens rechten en plichten en de vervolgprocedure.
9. Als dit naar het oordeel van het college nodig is voor het onderzoek, kan het college, in het kader van de medewerkingsplicht op grond van de Wmo, de inwoner, zijn mantelzorger, vertegenwoordiger of bij gebruikelijke hulp, zijn huisgenoten, oproepen voor een gesprek of een onderzoek door een door het college aangewezen deskundige.
10. Het college geeft de inwoner een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek.

Artikel 2.4 Aanvraag

1. Een aanvraag voor een maatwerkvoorziening wordt door of namens een inwoner schriftelijk, elektronisch of mondeling ingediend bij het college.
2. Als een inwoner dat wenst, wordt een door of namens de inwoner ondertekende weergave van de uitkomsten van het onderzoek gezien als aanvraag.
3. Uit de aanvraag blijkt welke ondersteuning wordt aangevraagd door de inwoner en welk doel deze ondersteuning dient.

Artikel 2.5 Inhoud beschikking

1. Het college legt het besluit om wel of geen maatwerkvoorziening te verstrekken vast in een beschikking.
2. In de beschikking tot verstrekking van een maatwerkvoorziening staat of deze als voorziening in natura of als pgb wordt verstrekt
3. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening in natura vermeldt de beschikking in ieder geval:
 - a. welke maatwerkvoorziening verstrekt wordt;
 - b. de ingangsdatum en duur van de verstrekking;
 - c. of een bijdrage in de kosten verschuldigd is.
4. Bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening in de vorm van een pgb vermeldt de beschikking in ieder geval:
 - a. voor welk doel het pgb moet worden aangewend;
 - b. welke kwaliteitseisen gelden voor de besteding van het pgb;
 - c. wat de hoogte van het pgb is en hoe deze is bepaald;
 - d. de ingangsdatum en de duur van de verstrekking;
 - e. de termijn van drie maanden waarbinnen de inwoner het pgb moet besteden;
 - f. hoe de besteding van de pgb verantwoord moet worden; en
 - g. of een bijdrage in de kosten verschuldigd is.

Artikel 2.6 Beëindiging of intrekking recht op een maatwerkvoorziening in natura of pgb of een financiële tegemoetkoming

1. Op verzoek van de inwoner of bij het overlijden van de inwoner wordt het recht op een maatwerkvoorziening in natura of pgb of de financiële tegemoetkoming ingetrokken.
2. Bij verhuizing van de inwoner naar een andere gemeente of indien een inwoner in een andere gemeente zijn hoofdverblijf heeft, eindigt het recht of wordt het recht op een maatwerkvoorziening in natura of in pgb of de financiële tegemoetkoming ingetrokken.
3. In afwijking van het tweede lid kan het college ingeval van het bezoikbaar maken van woningen of wonen/verblijf besluiten de voorziening te continueren.

Hoofdstuk 3 Criteria maatwerkvoorzieningen

Artikel 3.1 Algemene criteria voor maatwerkvoorzieningen in natura en pgb

1. Een inwoner komt in aanmerking voor een maatwerkvoorziening ter compensatie van de beperkingen in de zelfredzaamheid of participatie als de inwoner de beperkingen niet kan verminderen of wegnemen door gebruik te maken van:
 - a. eigen kracht;
 - b. gebruikelijke hulp;
 - c. mantelzorg;
 - d. hulp van andere personen uit het sociale netwerk;
 - e. algemeen gebruikelijke voorzieningen;
 - f. algemene voorzieningen; of

- b. een samenwerkingsverband zonder rechtspersoonlijkheid, tenzij aantoonbaar wordt voldaan aan de eisen van 24/7-beschikbaarheid, continuïteit, veiligheid, multidisciplinaire samenwerking en overige kwaliteitseisen die voor deze trajecten gelden.
5. Het college verstrekt geen persoonsgebonden budget voor Beschermd Thuis indien de aanbieder niet in staat is om:
 - a. de complexe psychosociale of psychiatrische problematiek van de inwoner integraal te begeleiden, waaronder medische, sociale en persoonlijke ondersteuning;
 - b. een breed scala aan professionele ondersteuning te bieden, waaronder medische zorg, daginvulling, financiële stabilisatie en sociale integratie.
6. Het college verstrekt geen persoonsgebonden budget voor Beschermd Thuis indien de aanbieder niet kan waarborgen dat:
 - a. de 24-uurs bereikbaarheid en beschikbaarheid van ondersteuning door deskundige en bewaarde medewerkers is georganiseerd en geborgd;
 - b. snelle interventie bij incidenten en calamiteiten mogelijk is;
 - c. toegang tot crisisopvang en een tijdelijke terugvalvoorziening beschikbaar is indien nodig.
 - d. samenwerking plaatsvindt met andere zorg- en ondersteuningsinstanties;
 - e. een systeemgerichte, integrale aanpak mogelijk is, afgestemd op de complexe ondersteuningsbehoefte van de inwoner.
7. Een persoonsgebonden budget kan wel worden verstrekt aan instellingen die aantoonbaar voldoen aan de gestelde kwaliteitseisen voor gecontracteerde partijen. Het college beoordeelt vooraf of de instelling aan deze eisen voldoet via een daartoe aangewezen commissie, bestaande uit deskundigen op het gebied van toezicht, kwaliteit en contractbeheer.
8. Bij de maatwerkvoorzieningen Begeleiding crisis, Begeleiding intensief, Begeleiding perspectief en Integrale Hersteltrajecten is de inzet van informele hulp niet toegestaan. Deze voorzieningen vergen acute, intensieve professionele inzet gericht op ontwikkeling en herstel.

Artikel 3.1.3 Soorten woonvoorzieningen

Een maatwerkvoorziening in de vorm van een woonvoorziening kan bestaan uit:

- a. een bouwkundige of woontechnische woonvoorziening (woningaanpassing); of
- b. een niet-bouwkundige of niet-woontechnische roerende voorziening (roerende woonvoorziening).

Artikel 3.1.4 Primaat van verhuizing

1. Indien een woonvoorziening als bedoeld in artikel 3.1.3 is geïndiceerd en de kosten van de voorziening boven € 10.000,- uitstijgen, moet de inwoner in beginsel omzien naar andere adequate of op goedkopere wijze adequaat te maken woonruimte.
2. Zijn de kosten van de gevraagde woonvoorzieningen in totaal lager dan € 10.000,-, dan kan het primaat van verhuizen buiten toepassing blijven indien:
 - a. de aanpassing redelijkerwijs voor de komende 5 jaren een adequate oplossing is;
 - b. niet meer grotere aanpassingen te verwachten zijn voor de komende 5 jaren;
 - c. indien de situatie van de inwoner niet voldoet aan deze voorwaarden dan wordt onderzocht of een tegemoetkoming in de verhuis- en herinrichtingskosten verstrekt kan worden;
 - d. indien er een urgent probleem in de woonsituatie is ontstaan, wordt onderzocht of er ter overbrugging maatregelen getroffen dienen te worden tot verhuizing geregeld is.
3. Wanneer het primaat van verhuizen wordt toegepast, kan aan de inwoner een voorziening als bedoeld in artikel 10.1 worden toegekend.
4. Bij het toepassen van het primaat tot verhuizen zullen onder andere de volgende aspecten worden meegewogen:
 - financiële consequenties van de verhuizing, zoals een kostenvergelijking en woonlastenconsequenties;
 - termijn waarop een andere, meer passende woning volgens een door het college gesteld programma van eisen beschikbaar komt;
 - aanwezigheid van mantelzorg (o.a. frequentie van mantelzorg (aantal keren per dag of per week) en gevolg van de verhuizing op de reisafstand voor de mantelzorger;
 - gevolg van de verhuizing op het sociaal netwerk;
 - de aanwezigheid van aangepaste of eenvoudig aan te passen woningen;
 - de snelheid waarmee het woonprobleem moet en kan worden opgelost;
 - de werksituatie;
 - is de inwoner huurder of eigenaar van de woning;
 - de wil van de inwoner om te verhuizen;
 - volkshuisvestelijke afwegingen.

Artikel 3.1.5 Aanvullende criteria voor woningaanpassing

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 en 3.1.3 kan een inwoner in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening tot woningaanpassing indien:
 - a. de inwoner aantoonbare beperkingen heeft bij het normaal gebruik van zijn woning;
 - b. aantoonbaar alles heeft gedaan om een geschikte woning te bewonen; en
 - c. een verhuizing niet mogelijk of niet de goedkoopst adequate oplossing is.
2. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 en 3.1.3 wordt een maatwerkvoorziening tot woningaanpassing slechts verleend indien:
 - a. niet reeds een begin met de werkzaamheden is gemaakt zonder schriftelijke toestemming van het college;
 - b. voor deze bouwkundige of woontechnische aanpassing een omgevingsvergunning is verleend, indien van toepassing;
 - c. de door het college aangewezen personen toegang is verstrekt tot de woning waar de bouwkundige of woontechnische aanpassing wordt verricht op basis van de schriftelijke toestemming onder a;
 - d. aan de onder c genoemde personen inzicht wordt geboden in documenten en tekeningen die betrekking hebben op de bouwkundige of woontechnische aanpassing; en
 - e. het een woning betreft die bestemd is voor permanente bewoning en de inwoner hier zijn hoofdverblijf heeft, tenzij het om deeltijdverblijf Wlz gaat en is voldaan aan de criteria.
3. Er wordt slechts een maatwerkvoorziening tot het bezoekbaar maken van een woning verstrekt indien:
 - a. de bezoeker de woning regelmatig bezoekt;
 - b. de aan te passen woning in de gemeente Apeldoorn staat;
 - c. niet eerder in de gemeente Apeldoorn een woning voor de bezoeker bezoekbaar is gemaakt; en
 - d. de kosten niet meer bedragen dan € 5.446,-.

Artikel 3.1.6 Aanvullende criteria woonvoorzieningen

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 worden de kosten voor onderhoud, keuring of reparatie van een woonvoorziening verstrekt indien:
 - a. de inwoner ten tijde van het onderhoud, de keuring of de reparatie de woning als hoofdverblijf bewoont; of
 - b. de inwoner zijn hoofdverblijf elders heeft, maar de woning frequent bezoekt en de aanpassingen in het verleden door het college zijn verstrekt.
2. Het bedrag voor onderhoud, keuring en reparatie wordt vastgesteld op basis van de goedkoopst compenserende voorziening.
3. De kosten voor tijdelijke huisvesting omvatten de werkelijke kosten gedurende maximaal zes maanden, waarbij onderscheid wordt gemaakt tussen een zelfstandige en een onzelfstandige woning. De tegemoetkoming wordt per maand verstrekt en tot maximaal de bedragen van € 710,68 per maand bij een zelfstandige woning en € 417,34 per maand bij een niet-zelfstandige woning.
4. De kosten voor het verwijderen van woonvoorzieningen worden vergoed indien:
 - a. de woning langer dan zes maanden leeg staat, tenzij bekend is dat binnen een periode van drie maanden na het verstrijken van de termijn van zes maanden een inwoner in aanmerking voor de woning zal komen;
 - b. de woningaanpassingen zo specifiek zijn dat het door de aanwezigheid van de voorzieningen niet mogelijk is om de woning aan een niet-gehandicapte inwoner te verhuren;
 - c. het een traplift betreft die in bruikleen is verstrekt;
 - d. de voorziening op verzoek van het college verwijderd wordt, zodat deze opnieuw (elders) ingezet kan worden.
5. De kosten voor het vroegtijdig vervangen van vloer- en raambedekking of het overhuizen en op maat maken van bestaande vloer- en raambedekking worden vergoed als uit onderzoek blijkt dat er een medische noodzaak is, tenzij de kosten gemaakt worden ten gevolge van een niet noodzakelijke of niet adequate verhuizing.
6. De kosten voor het vervangen van vloer- en raambedekking worden berekend aan de hand van de benodigde oppervlakte en de richtprijs voor vinyl van het Nibud.

Artikel 3.1.7 Aanvullende criteria voor lokaal verplaatsen

2. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 wordt ten aanzien van de vervoersbehoefte ten behoeve van maatschappelijke participatie uitsluitend rekening gehouden met de verplaatsingsbehoeften in de directe woon- en leefomgeving in het kader van het leven van alledag.
3. De te verstrekken voorziening wordt afgestemd op de individuele vervoersbehoefte die lokale maatschappelijke participatie per vervoermiddel mogelijk maakt, met een omvang van maximaal 1.500 kilometer per jaar. Het college kan in individuele gevallen hiervan gemotiveerd afwijken.

Artikel 3.1.8 Aanvullende criteria voor huishoudelijke hulp

Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 wordt voor de individuele maatwerkvoorziening huishoudelijke hulp gebruik gemaakt van de meest recente versie van het HHM Normenkader Huishoudelijke Ondersteuning.

Artikel 3.1.9 Begeleiding individueel

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 kan een inwoner in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening begeleiding individueel als hij ondersteuning nodig heeft op het gebied van zelfredzaamheid en participatie in het dagelijks leven.
2. Dit in relatie tot één of meerdere van de volgende criteria:
 - a. er is professionele kennis en kunde nodig vanwege de psychosociale en/of lichamelijke problemen die de inwoner ervaart in het dagelijks leven;
 - b. er professionele ondersteuning in de thuissituatie nodig is gericht op het aanleren, vasthouden of vergroten van de zelfredzaamheid en participatie;
 - c. er formele ondersteuning nodig is gericht op het behouden van vaardigheden en taken in het dagelijks leven, waarbij er periodiek in de gaten wordt gehouden of resultaten zijn behaald en of ondersteuning nog nodig is.

Artikel 3.1.10 Begeleiding groep

1. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.1 kan een inwoner met een verstandelijke, zintuiglijke, lichamelijke en/of psychische of geriatrische (dementie) beperking bij wie sprake is van een zelfredzaamheidsvraagstuk in aanmerking komen voor een maatwerkvoorziening Begeleiding groep indien hij niet in staat is:
 - a. aangepast werk of vrijwilligerswerk zelfstandig te verrichten; of
 - b. deel te nemen aan Werkt Mee.
2. Begeleiding groep bestaat uit activiteiten in groepsverband die overdag plaatsvinden op een locatie buiten de woonsituatie en die, afhankelijk van de persoonskenmerken van de inwoner en het in te zetten product, gericht zijn op:
 - a. het trainen en/of onderhouden van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen en het voeren van een gestructureerd huishouden;
 - b. het bevorderen van de cognitieve en/of fysieke zelfredzaamheid of vertragen van de achteruitgang daarvan;
 - c. het ontlasten van de mantelzorger of de persoon die gebruikelijke hulp levert;
 - d. het bieden van structuur;
 - e. het bevorderen van het fysiek en mentaal welbevinden en een gezonde leefstijl;
 - f. het ontmoeten van anderen in het kader van bestrijding van eenzaamheid.
3. Om in aanmerking te komen voor Begeleiding groep geldt de voorwaarde dat de inwoner zich bevindt op trede 2 (Ontmoeten) van de participatieladder en zich naar verwachting niet kan ontwikkelen naar een hogere trede op de participatieladder.

Artikel 3.1.11 Werkt Mee

1. Om in aanmerking te komen voor Werkt Mee gelden de volgende voorwaarden:
 - a. de inwoner bevindt zich op trede 2 van de participatieladder (ontmoeten) en kan zich in zes maanden ontwikkelen naar een hogere trede of bevindt zich op trede 3 (bijdrage leveren) of 4 (onbetaald werk) van de participatieladder;
 - b. de inwoner vraagt om ondersteuning bij het vergroten van de regie op het terrein van werk en opleiding; en
 - c. de inwoner wil een bijdrage leveren aan de maatschappij.

Artikel 3.2 Gebruikelijke hulp

1. De inwoner komt pas in aanmerking voor een maatwerkvoorziening als die zelf geen oplossing kan vinden voor de hulpvraag binnen de eigen mogelijkheden en met gebruikelijke hulp.

2. Gebruikelijke hulp is hulp die naar algemeen aanvaarde opvattingen in redelijkheid mag worden verwacht van :
 - a. de inwonende echtgenoot
 - b. inwonende ouders
 - c. inwonende kinderen
 - d. of andere huisgenoten

Het is de normale, dagelijkse hulp die huisgenoten elkaar onderling moeten bieden, omdat ze samen een duurzaam huishouden voeren en op die grond een gezamenlijke verantwoordelijkheid hebben voor het functioneren van dat huishouden en voor elkaar.

3. Het college maakt bij de beoordeling of de (gebruikelijke) hulp van de huisgenoot verwacht mag worden onderscheid tussen kortdurende en langdurende situaties:
 - a. *Kortdurend*: er is uitzicht op herstel van het (gezondheids-)probleem en de daarmee samenhangende beperkingen in de zelfredzaamheid en/of participatie van de inwoner. Het gaat hierbij over een periode van maximaal zes maanden in één jaar.
 - b. *Langdurend*: het gaat om chronische situaties waarbij naar verwachting de hulp bij de zelfredzaamheid en/of participatie langer dan zes maanden nodig is.
4. Het college verwacht van huisgenoten dat zij in kortdurende situaties de benodigde hulp bieden. Het gaat hierbij ook om hulp die meer omvat dan alleen de gangbare gebruikelijke hulp.
5. Het college verwacht van huisgenoten dat zij in langdurende situaties de gebruikelijke hulp bieden. Wat gebruikelijke hulp is, wordt bepaald aan de hand van de leden 6, 7 en 8.
6. Bij de beoordeling of sprake is van gebruikelijke hulp in langdurende situaties houdt het college in ieder geval rekening met de volgende factoren betreffende de inwoner:
 - a. De aard van de relatie met de huisgenoot
 - b. De mate van hulp die de inwoner nodig heeft
 - c. De aard en de duur van de hulp en de benodigde ondersteuningsintensiteit
 - d. De mate van planbaarheid en uitstelbaarheid van de benodigde ondersteuning
 - e. De behoeften en mogelijkheden van de inwoner
7. Bij de beoordeling of sprake is van gebruikelijke hulp in langdurende situaties houdt het college in ieder geval rekening met de volgende factoren betreffende de huisgenoot:
 - a. De leeftijd van de huisgenoot
 - b. De woonsituatie
 - c. De beschikbaarheid om de hulp te bieden
 - d. De kennis, kunde en leerbaarheid van de huisgenoot om de noodzakelijke hulp te bieden
 - e. De lichamelijke en mentale belastbaarheid van de huisgenoot
 - f. Of er sprake is van problematiek bij de huisgenoot (zoals relationele problemen of schulden)
 - g. Welke verplichtingen de huisgenoot heeft, bijvoorbeeld voor werk en sociale verplichtingen
 - h. Het belang van de huisgenoot om een inkomen uit arbeid te krijgen
 - i. De vraag of financiële problemen (kunnen) ontstaan door het bieden van de hulp
8. Bij de belastbaarheid en bij (dreigende) overbelasting geldt bovendien het volgende:
 - Er moet een verband zijn tussen de (dreigende) (over)belasting en de hulp aan de inwoner.
 - Als de (over)belasting ziet op spanningen door het werk (bijvoorbeeld door te veel uren werken of stress) of door andere factoren buiten de hulpverlening aan de inwoner om, moet de huisgenoot eerst een oplossing zoeken in de oorzaak van die spanningen.
 - Bij een aanvraag voor een maatwerkvoorziening bekijkt het college wat wordt gedaan om die spanningen te verminderen.
 - Als de (dreigende) (over)belasting kan worden verminderd door het herinrichten van het werk of andere sociale/maatschappelijke activiteiten wordt dit eerst van de huisgenoot verwacht.
9. Als sprake is van (dreigende) overbelasting, wordt geen pgb voor het verlenen van hulp aan inwoner door een huisgenoot verstrekt. Een al eerder hiervoor verleend pgb wordt ingetrokken. Een andere zorgverlener wordt ingezet voor de benodigde hulp.
10. Het college kan nadere regels stellen ter verdere uitwerking van de criteria.

Artikel 3.3 Weigeringsgronden

4. Er wordt geen maatwerkvoorziening verstrekt indien:
 - a. de inwoner geen ingezetene is van of zijn hoofdverblijf heeft in de gemeente Apeldoorn;
 - b. de voorziening voor de inwoner algemeen gebruikelijk is;

- c. het gebruik van een voorziening voor de inwoner zelf of voor derden onveilig is of gezondheidsrisico's met zich meebrengt of niet voldoet aan de kwaliteit zoals opgenomen in artikel 3.1 van de wet;
 - d. de inwoner zich bewust in een situatie heeft gebracht waarin hij, al dan niet opnieuw, aanspraak moet maken op een voorziening of als de voorziening niet noodzakelijk was geweest wanneer de inwoner rekening had gehouden met bestaande en bekende beperkingen en de te verwachten ontwikkelingen daarvan;
 - e. de gevraagde voorziening al eerder aan de inwoner is verstrekt op grond van enige wettelijke bepaling en de normale afschrijvingstermijn van de voorziening nog niet verstreken is, tenzij de voorziening verloren is gegaan door omstandigheden die niet aan de inwoner zijn toe te rekenen of de inwoner geheel of gedeeltelijk tegemoet komt in de veroorzaakte kosten door vroegtijdige vervanging van de voorziening;
 - f. de voorziening uitsluitend therapeutische doeleinden heeft;
 - g. de inwoner de gevraagde voorziening voor de melding heeft gerealiseerd of geaccepteerd tenzij er sprake is van een acute noodsituatie waardoor het voor de inwoner dringend noodzakelijk was de voorziening te treffen;
 - h. de inwoner de gevraagde voorziening na de melding en vóór de datum van besluit heeft gerealiseerd of geaccepteerd, tenzij het college uitdrukkelijk daarvoor schriftelijke toestemming heeft gegeven of de noodzaak en passendheid van de voorziening en de gemaakte kosten achteraf nog kan beoordelen;
 - i. aannemelijk is of er al recht bestaat op een voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling;
 - j. deze niet hoofdzakelijk op het individu is gericht;
 - k. deze niet langdurig noodzakelijk is, tenzij het gaat om hulp bij collectief vervoer, het huishouden of begeleiding;
 - l. er geen compensatieplicht resteert omdat de inwoner de beperkingen weg kan nemen op grond van eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg, met vrijwilligerswerk of met hulp van andere personen uit zijn sociale netwerk;
 - m. de inwoner de beperkingen weg kan nemen met gebruikmaking van algemene en algemeen gebruikelijke voorzieningen;
 - n. het niet aangemerkt wordt als de goedkoopste passende voorziening;
 - o. de inwoner zijn medewerking niet verleent aan een onderzoek zoals bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid, van de wet, dat redelijkerwijs nodig is om te beoordelen of en in welke mate de inwoner zelfredzaam is en in welke mate de inwoner kan participeren in de samenleving.
5. Voor een maatwerkvoorziening gericht op zelfredzaamheid en participatie geldt daarnaast dat deze alleen kan worden toegekend voor zover:
- a. de maatwerkvoorziening een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid of participatie en zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven;
 - b. de beperkingen het gevolg zijn van een lichamelijke, geestelijke, verstandelijk oorzaak, een chronisch psychisch probleem of een psychosociaal probleem;
 - c. de noodzaak tot ondersteuning voor inwoner niet redelijkerwijs vermijdbaar is geweest.
6. De weigeringsgrond genoemd in het eerste lid, onder a is niet van toepassing op maatschappelijke opvang en verblijf.

Hoofdstuk 4 Persoonsgebonden budget (pgb)

Artikel 4.1 Algemene regels voor pgb

1. Als een inwoner in aanmerking komt voor een maatwerkvoorziening en de ondersteuning zelf wenst in te kopen door middel van een pgb, toetst het college of voldaan wordt aan de in artikel 2.3.6, tweede lid, van de wet opgenomen voorwaarden. De inwoner dient gemotiveerd aan te geven dat hij/zij een pgb wenst; en de inwoner dient ter toetsing een pgb-plan in.
2. Onverminderd het gestelde in het eerste lid is een pgb alleen mogelijk indien:
 - a. er geen weigeringsgrond van toepassing is zoals benoemd in artikel 3.3 van deze verordening en de leden 3, 4, 7 en 8 van dit artikel; en
 - b. de ondersteuning in voldoende mate zal bijdragen aan het bereiken van het in het pgb-plan opgenomen beoogde resultaat; en
 - c. er op geen enkele manier druk is uitgeoefend op de inwoner om de dienstverlening, in welke vorm dan ook, van een persoon of organisatie te betrekken.
3. Het college verstrekt geen pgb voor ondersteuning van een (pgb-) aanbieder indien er twijfels zijn over de integriteit van de (pgb-) aanbieder, wat zich in ieder geval voordoet indien de (pgb-) aanbieder gedurende een periode van vier jaar voorafgaand aan de verstrekking van het pgb:

- a. Betrokken is geweest bij strafbare feiten of overtredingen heeft begaan die de veiligheid en de kwaliteit van de ondersteuning in gevaar kan brengen;
 - b. Verdacht is geweest van strafbare feiten dan wel daarvoor veroordeeld is geweest;
 - c. bestuursrechtelijke en/of fiscaalrechtelijke boetes opgelegd heeft gekregen;
 - d. bestuursrechtelijke handhavingsmaatregelen opgelegd heeft gekregen in de vorm van een last onder bestuursdwang en/of dwangsom;
 - e. er sprake is van feiten en omstandigheden die erop wijzen of redelijkerwijs doen vermoeden dat de pgb-aanbieder en/of zijn/haar directie en/of de aan hen gelieerde vennootschappen een zakelijk samenwerkingsverband onderhouden met derden die in relatie staan tot strafbare feiten of daarvan verdacht worden
 - f. zich niet professioneel gedraagt. Hiervan is onder andere sprake indien de pgb-aanbieder zich intimiderend opstelt, geen voorbeeldfunctie toont of er meerdere incidenten hebben plaatsgevonden binnen de uitvoering van zijn/haar functie;
 - g. op basis van een Bibob-toets door het college is (of zal worden) geweigerd als zorgaanbieder.
4. Verstrekking in de vorm van pgb vindt niet of niet langer plaats als:
 - a. Op grond van aanwijzingen die duidelijk maken dat het ernstige vermoeden bestaat dat de budgethouder problemen zal hebben met het omgaan met een pgb;
 - b. Uit onderzoek van het college blijkt dat de budgethouder en/of de vertegenwoordiger van het pgb de aan het pgb verbonden taken onvoldoende uitvoert en/of kan uitvoeren;
 - c. Er sprake is van vastgesteld oneigenlijk gebruik of misbruik van een pgb in het verleden;
 - d. er naar het oordeel van het college andere, zwaarwegende, bezwaren bestaan tegen de verstrekking.
 5. Binnen het toegekende pgb dienen de gestelde doelen uit het onderzoeksverslag binnen de in de beschikking genoemde periode te worden behaald, tenzij zich nieuwe omstandigheden voordoen die van invloed zijn op de persoonlijke situatie en de resultaten.
 6. Het pgb bevat geen vrij besteedbaar deel en wordt uitbetaald per feitelijk geleverde uren, niet zijnde maandloon.
 7. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.3 wordt een pgb geweigerd als er sprake is van ondersteuning in een spoedeisende situatie, als bedoeld in artikel 2.3.3 van de wet.
 8. Een pgb mag niet worden aangewend:
 - a. voor zover het pgb wordt besteed in het buitenland langer dan 13 weken per jaar of een aaneengesloten periode langer dan zes weken, tenzij hiervoor expliciet vooraf toestemming is gegeven door het college;
 - b. voor bemiddelings- of administratiekosten, coördinatie, voortgezette diagnostiek, tussenpersonen of belangenbehartiging;
 - c. voor het inkopen van voorliggende, algemene en algemeen gebruikelijke diensten en voorzieningen;
 - d. voor een feestdagenuitkering en een eenmalige uitkering;
 - e. voor kosten voor ondersteuning bij het aanvragen en beheren van een pgb;
 - f. voor werkgeverslasten;
 - g. voor bijzondere kosten;
 - h. voor bijkomende zorgkosten;
 - i. kosten voor het voeren van een pgb-administratie;
 - j. reiskosten van de pgb-aanbieder;
 - k. kosten voor een aanvraag van een Verklaring Omtrent Gedrag;
 - l. huur
 - m. bijdragen in de kosten voor levensonderhoud;
 - n. contributie voor het lidmaatschap van Per Saldo, kosten voor het volgen van cursussen over het pgb en kosten voor het bestellen van informatiemateriaal;
 - o. zorg en ondersteuning die onder een collectieve en/of algemene en/of voorliggende voorziening vallen en/of niet binnen de reikwijdte van de Wet vallen;

Artikel 4.2 Vertegenwoordiging beheer pgb

- a. Indien een inwoner niet zelfstandig diens belangen kan behartigen en de aan een pgb verbonden taken niet zelfstandig kan uitvoeren, kan deze zich laten vertegenwoordigen. In dat geval beheert iemand anders het pgb voor de inwoner, oftewel de budgethouder.
- b. De vertegenwoordiger van het pgb voldoet aan de volgende vereisten:
 - De vertegenwoordiger van het pgb is een wettelijk vertegenwoordiger (mentor, bewindvoerder, curator) en/of een gemachtigd vertegenwoordiger (bijvoorbeeld iemand uit het sociale netwerk);

- De vertegenwoordiger is niet de hulpverlener die ingekocht wordt met het persoonsgebonden budget;
 - De vertegenwoordiger mag geen familielid in de eerste of tweede graad, huisgenoot of medewerker van de hulpverlener zijn. Uitzondering hierop vormt de situatie waarin het gaat om huishoudelijke hulp die wordt verleend door een familielid in de eerste of tweede graad;
 - De vertegenwoordiger mag geen financiële relatie hebben met de hulpverlener. Het uitgangspunt is dat er geen belangenverstrengeling mag ontstaan.
- c. Een wettelijk vertegenwoordiger gaat voor een gemachtigd vertegenwoordiger. Wanneer er twee wettelijk vertegenwoordigers zijn, gaat de bewindvoerder voor de mentor. De zorginhoudelijke kant wordt wel afgestemd met een mentor.
- d. De inwoner die een vertegenwoordiger van het pgb inschakelt, verstrekt het college desgevraagd of uit eigen beweging direct:
- De naam en het adres van de vertegenwoordiger;
 - De beschikking van de rechtbank in het geval van een wettelijk vertegenwoordiger;
 - De verklaring vertegenwoordiger pgb die de inwoner of diens wettelijk vertegenwoordiger samen met de beoogd regievoerder (zijnde de wettelijk vertegenwoordiger en/of gemachtigd vertegenwoordiger) hebben ingevuld en ondertekend.
- e. Indien de inwoner een vertegenwoordiger inschakelt, zal het college deze vertegenwoordiger in het onderzoek betrekken en daarmee minstens eenmaal een gesprek hebben, alvorens over te gaan tot besluitvorming op de aanvraag.
- f. Een pgb wordt geweigerd als de inwoner niet in staat is regie te voeren en de beoogde vertegenwoordiger onvoldoende waarborg kan bieden voor het nakomen van de voor de inwoner aan het persoonsgebonden budget verbonden verplichtingen.

Artikel 4.3 Pgb maatwerkvoorziening in de vorm van een dienst

1. Bij het vaststellen van de hoogte van het pgb wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp
2. Van formele hulp is sprake als de hulp verleend wordt door onderstaande personen, met uitzondering van personen uit het sociaal netwerk van de inwoner:
 - a. personen die werkzaam zijn bij een instelling die ten aanzien van de voor het pgb uit te voeren taken en werkzaamheden ingeschreven staat in het Handelsregister bedoeld in artikel 5 van de Handelingsregisterwet 2007 en die beschikken over een AGB code en de relevante diploma's die nodig zijn voor uitoefening van de desbetreffende taken;
 - b. personen die aangemerkt zijn als Zelfstandige zonder personeel. Daarnaast moeten ze ten aanzien van de voor het pgb uit te voeren taken en werkzaamheden ingeschreven staan in het Handelsregister bedoeld in artikel 5 van de Handelsregisterwet 2007 en beschikken over een AGB code en de relevante diploma's die nodig zijn voor uitoefening van de desbetreffende taken;
 - c. indien er sprake is van intramuraal verblijf beschikt de instelling over een locatie met een voor de zorg passende bestemming, waar meerdere inwoners verblijven en waar sprake is van permanente toezicht en een beschermde woonomgeving.
3. Informele hulp is:
 - a. hulp die geboden wordt door personen die niet voldoen aan de criteria als genoemd in lid 2;
 - b. hulp die wordt geboden door personen die voldoen aan de criteria als genoemd in lid 2, maar tot het sociaal netwerk van de inwoner horen.
4. Bij de beoordeling van de mogelijkheid tot het inzetten van informele hulp met een pgb wordt het volgende bij de afweging betrokken:
 - a. is de informele hulp in staat om de hulp te bieden die conform de beoogde doelstellingen in het onderzoeksverslag benodigd is;
 - b. de belastbaarheid van de mantelzorger en/of informele hulp; er mag geen sprake zijn van overbelasting of dreigende overbelasting;
 - c. de budgethouder of vertegenwoordiger van het pgb als bedoeld in artikel 4.2 kan instaan voor de kwaliteit van de geboden hulp;
 - d. het type hulp, de frequentie van de geboden hulp, de duur van de hulp (tijdelijk of langere periode) en de benodigde continuïteit;
 - e. de mogelijkheid om vervangende ondersteuning in te kopen of passende ondersteuning in natura in te zetten.
 - f. Gemotiveerd is waarom de inzet van informele hulp leidt tot een gelijk of beter resultaat dan de inzet van professionele ondersteuning;

- g. De persoon die de informele hulp verleent, beschikt over de voor de hulpvraag benodigde competenties, kennis en vaardigheden om adequate hulp te verlenen;
 - h. De persoon die de informele hulp verleent geen deel uitmaakt van de problematiek waarvoor de ondersteuning ingezet wordt;
 - i. Er geen sprake is van het creëren of in stand houden van een afhankelijkheidsrelatie.
5. Bij de vaststelling van de hoogte van een pgb voor een maatwerkvoorziening in de vorm van een dienst wordt ook het door de inwoner op te stellen pgb-plan betrokken, waarin in ieder geval uiteengezet wordt:
 - a. welke diensten die tot de maatwerkvoorziening behoren de inwoner van het budget wil betrekken;
 - b. indien van toepassing welke hiervan de inwoner wil betrekken van een persoon die behoort tot het sociale netwerk;
 - c. de kosten van de dienst, uitgedrukt in aantal eenheden en tarief.
6. De hoogte van een pgb voor een maatwerkvoorziening in de vorm van een dienst:
 - a. wordt berekend op basis van een prijs of tarief waarmee redelijkerwijs is verzekerd dat het pgb toereikend is om veilige, doeltreffende en kwalitatief goede diensten van derden te betrekken; de benodigde ondersteuning moet tenminste bij één aanbieder in te kopen zijn;
 - b. wordt voor formele hulp vastgesteld op basis van de goedkoopst compenserende oplossing voor de benodigde ondersteuning met een maximum van 85% van de geldende gemeentelijke inkoop tarieven voor ondersteuning in natura;
 - c. is voor de informele hulp van 21 jaar en ouder gelijk aan het wettelijk minimumloon inclusief vakantietoeslag;
 - d. is voor de informele hulp jonger dan 21 jaar gelijk aan het wettelijk minimumjeugdloon inclusief vakantietoeslag;
 - e. wordt verhoogd met werkgeverslasten indien budgethouder werkgeverslasten moet afdragen.
7. In afwijking van het gestelde in het zesde lid, onder b, wordt de kostprijs van de goedkoopst compenserende maatwerkvoorziening vergoed als uit het onderzoek is gebleken dat de inwoner een andere vorm van ondersteuning nodig heeft dan het college in natura heeft ingekocht.

Artikel 4.4 Besteding en verantwoording pgb

1. De (professionele) aanbieder zorgt voor een goede en controleerbare cliëntadministratie ten aanzien van de geleverde ondersteuning conform de daartoe gestelde wettelijke bewaartermijnen.
2. De inwoner en/of vertegenwoordiger van het pgb zorgt voor een goede en controleerbare administratie en houdt deze gedurende vijf jaar beschikbaar vanaf de ingangsdatum van de toekenning van het pgb.
3. De inwoner en/of vertegenwoordiger van het pgb moet kunnen aantonen dat het pgb is besteed aan het doel waarvoor het is verstrekt. Daarbij moet de inwoner en/of vertegenwoordiger van het pgb controleren of de ondersteuning voldoet aan de kwaliteitseisen zoals gesteld in artikel 6.1 van de verordening.

Artikel 4.5 Pgb maatwerkvoorziening niet zijnde een dienst

1. De maximale hoogte van een pgb voor maatwerkvoorzieningen niet zijnde een dienst wordt vastgesteld op basis van de kostprijs de goedkoopst compenserende voorziening die het college in natura zou verstrekken, rekening houdend met een eventueel door de gemeente te ontvangen korting.
2. Achteraf en op declaratiebasis wordt tevens een bedrag verstrekt voor onderhoud, reparatie en een WA-verzekering als deze verplicht is. Het totaalbedrag is gebaseerd op maximaal de kosten die het college maakt voor onderhoud, reparatie en WA-verzekering wanneer een vergelijkbare voorziening in natura verstrekt wordt.
3. Onverminderd hetgeen in lid 1 en 2 is bepaald, wordt bij het bepalen van de hoogte van het pgb voor een zaak ook rekening gehouden met een reële termijn voor de technische afschrijving.
4. Indien de inwoner een met het pgb aangeschafte voorziening binnen de afschrijvingstermijn niet meer gebruikt:
 - a. wordt de restwaarde van de voorziening verrekend met een nieuw toe te kennen pgb;
 - b. wordt bij een eventueel nieuw toe te kennen pgb het pgb voor onderhoud, reparatie en indien verplicht een WA-verzekering voor de nog niet verstreken termijn verrekend met het nieuw toe te kennen bedrag.

Artikel 4.6 Opschorting betaling uit het pgb

1. Het college kan de Sociale verzekeringsbank gemotiveerd verzoeken te beslissen tot een geheel of gedeeltelijke opschorting van betalingen uit het pgb voor ten hoogste dertien weken als er ten

- aanzien van een inwoner een ernstig vermoeden is gerezen dat er sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 2.3.10, eerste lid, onder a, d of e, van de wet.
2. Het college kan de Sociale verzekeringsbank gemotiveerd verzoeken te beslissen tot een gehele of gedeeltelijke opschorting van betalingen uit het pgb voor de duur van de opname als sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 7.1, vijfde lid, onder d.
 3. Het college stelt de persoon aan wie het pgb is verstrekt, schriftelijk op de hoogte van het verzoek op grond van het eerste en tweede lid.

Hoofdstuk 5 Bijdragen en tarieven maatwerkvoorzieningen

Artikel 5.1 Bijdrage in de kosten en bijdrage in de onkosten van algemene voorzieningen

1. Er wordt geen bijdrage in de kosten van een algemene voorziening gevraagd.
2. Een inwoner met een Wmo-indicatie ontvangt korting op het gebruik van de wasservice met dien verstande dat de inwoner per was van 5,5 kg maximaal het geldende Nibud tarief betaalt. De korting geldt voor een eenpersoonshuishouden voor één was per week en voor een twee- of meerpersoonshuishouden voor twee wassen per week.
3. Een aanbieder van een algemene voorziening kan onkosten in rekening brengen bij de inwoner voor het nuttigen van consumptieve goederen en het gebruik van materiaal. Deze kosten mogen niet hoger zijn dan de redelijkerwijs vastgestelde kostprijs van het desbetreffende product. Daarbij mag afname van deze producten niet verplicht worden gesteld aan de inwoner die van een desbetreffende algemene voorziening gebruik maakt (geen gedwongen winkelnering). Het bedrag dat genoemd is in het tweede lid is uitgedrukt in het prijspeil van juli 2019 en wordt ieder opvolgend kalenderjaar gewijzigd aan de hand van de richtprijs van het Nibud. De berekende bedragen worden naar beneden afgerond op een veelvoud van € 0,20.

Artikel 5.2 Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen in natura en pgb

1. Een inwoner is een bijdrage in de kosten verschuldigd voor een maatwerkvoorziening in natura of pgb, zolang die van de maatwerkvoorziening in natura of pgb gebruik maakt of gedurende de periode waarvoor het pgb wordt verstrekt.
2. De bijdrage in de kosten wordt vastgesteld conform artikel 2.1.4a, vierde lid, van de wet, tenzij in dit artikel anders wordt bepaald. De hoogte van de bijdrage overstijgt niet de kostprijs van de voorziening.
3. De kostprijs voor een maatwerkvoorziening wordt bepaald door een aanbesteding, na consultatie in de markt of na overleg met de aanbieder.
4. Als een maatwerkvoorziening wordt verstrekt ten behoeve van een woningaanpassing voor een minderjarige inwoner is de bijdrage in de kosten verschuldigd door:
 - a. de onderhoudsplichtige ouders, daaronder begrepen degene tegen wie een op artikel 394 van Boek 1 van het Burgerlijk Wetboek gegrond verzoek is toegewezen; en
 - b. degene die anders dan als ouder samen met de ouder het gezag uitoefent over een inwoner.
5. In de gevallen, bedoeld in artikel 2.1.4, lid 7, van de wet, worden de bijdragen voor een maatwerkvoorziening in natura en pgb door het CAK vastgesteld en geïnd.
6. De inwoner is een bijdrage in de kosten verschuldigd voor intramuraal verblijf Beschermd Thuis, zolang de inwoner van deze maatwerkvoorziening gebruikt maakt. De eigen bijdrage is afhankelijk van het inkomen en het vermogen van de inwoner en zijn of haar eventuele partner.
7. De bijdrage is niet verschuldigd:
 - a. indien de inwoner of de partner van de inwoner een bijdrage als bedoeld in artikel 3.11 of 3.12 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 verschuldigd is;
 - b. indien de inwoner of zijn partner gedurende twee of meer nachten aaneengesloten in de bijdrageperiode in een instelling voor maatschappelijke opvang verblijft;
 - c. indien het college, na advies van een instelling voor algemeen maatschappelijk werk, de Raad voor de Kinderbescherming of Veilig Thuis, van oordeel is dat de verschuldigdheid van de bijdrage kan leiden tot mishandeling, verwaarlozing of ernstige schade voor de opvoeding en ontwikkeling van een minderjarige door de ouder, bedoeld in artikel 1.1 van de Jeugdwet;
 - d. voor een rolstoel;
 - e. voor een inwoner die de leeftijd van achttien jaar nog niet heeft bereikt, met uitzondering van woningaanpassingen;
 - f. door de gehuwde inwoner of de gehuwde inwoners tezamen, waarvan ten minste een van beiden de pensioengerechtigde leeftijd nog niet heeft bereikt;
 - g. indien het college van oordeel is dat er voor de vast te stellen bijdrage onvoldoende betalingscapaciteit aanwezig is bij de inwoner;
 - h. indien het college van oordeel is dat de verschuldigdheid van de bijdrage nadelige gevolgen heeft voor de doelstellingen van een integrale dienstverlening of persoonsgerichte aanpak van een inwoner die gericht is op het zich kunnen handhaven in de samenleving, het zo

- lang mogelijk in de eigen leefomgeving blijven of de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente;
- i. indien het inkomen van de inwoner niet hoger is dan 120% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm als bedoeld in artikel 5, onder c, van de Participatiewet (deze uitzondering is niet van toepassing op 'Wonen/ Verblijf');
 - j. voor autokosten;
 - k. voor eenmalige financiële tegemoetkoming verhuis- en inrichtingskosten ;
 - l. voor crisisopvang;
 - m. voor respijtzorg thuis, basis en complex;
 - n. voor Werkt mee.

Artikel 5.3 Ritbijdrage collectief vervoer en individueel (rolstoel)taxivervoer

1. Voor het gebruik van het collectief vervoer wordt een ritbijdrage gevraagd die bestaat uit een opstaptarief en een kilometertarief. De hoogte van deze bijdrage is gebaseerd op de regionale tarieven in het openbaar vervoer.
2. Er wordt een onderscheid gemaakt in het tarief voor lokaal en bovenlokaal verplaatsen:
 - a. lokaal verplaatsen: in het vervoergebied van maximaal 20 kilometer om het woonadres van de reiziger is het kilometertarief en het opstaptarief gelijk aan het gemiddelde OV-chipkaart kilometertarief en opstaptarief van de openbaar vervoerconcessies die liggen in de gemeenten Apeldoorn, Brummen, Deventer, Epe, Hattem, Heerde, Lochem, Voorst en Zutphen;
 - b. bovenlokaal verplaatsen: in het vervoergebied 20 tot en met 40 kilometer om het woonadres van de reiziger is het opstaptarief gelijk aan het gemiddelde OV-chipkaart opstaptarief en het kilometertarief is gebaseerd op het commercieel tarief.
3. Minderjarigen van 4 jaar tot 12 jaar met een Wmo-vervoerpas krijgen op de genoemde ritbijdragen een procentuele korting van 34% op het collectief vervoer tarief.
4. Voor het collectief traject vervoer ten behoeve van een maatwerkvoorziening worden de volgende ritbijdragen gerekend:
 - a. voor het vervoer naar een geïndiceerde maatwerkvoorziening betaalt de reiziger geen ritbijdrage;
 - b. voor de onder a geïndiceerde trajecten geldt een kilometertarief en een opstaptarief dat gelijk is aan de tarieven, genoemd in het tweede lid.
5. Voor de aanschaf van de Wmo-vervoerspaspas wordt, ook bij diefstal of verlies, een bedrag in rekening gebracht van € 10,- per pas.
6. Voor het reizen met het collectief traject vervoer ten behoeve van Valys is het hebben van een Wmo-vervoerpas niet verplicht.
7. Een begeleider die op medische of sociale indicatie meereist, betaalt geen ritbijdrage.
8. Voor reizen met het individueel (rolstoel)taxi- kilometerbudget geldt een ritbijdrage. De hoogte van deze bijdrage is gebaseerd op de regionale tarieven in het openbaar vervoer.

Artikel 5.4 Beëindiging bijdrage in de kosten CAK

1. In het geval de inwoner verzoekt om beëindiging of intrekking van de voorziening, overlijdt of verhuist buiten de gemeentegrenzen, stopt de inning van de bijdrage in de kosten van rechtswege per eerstvolgende CAK-periode tenzij deze periode eindigt na de overlijdensdatum. In dat geval stopt de inning per CAK-periode waarvan de einddatum ligt voor de overlijdensdatum.
2. Indien de inwoner verhuist naar een andere woning binnen de gemeentegrenzen, maakt het college hiervan melding bij het CAK en stopt de inning van de bijdrage voor bouwkundige of woontechnische aanpassingen per eerstvolgende CAK-periode.
3. Indien het college de maatwerkvoorziening inneemt of beëindigt, al dan niet op verzoek van de inwoner, maakt het hiervan melding bij het CAK en stopt de inning van de bijdrage per eerstvolgende CAK-periode.

Hoofdstuk 6 Kwaliteit

Artikel 6.1 Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning zorg in natura en persoonsgebonden budget

1. De aanbieder is verantwoordelijk voor een goede kwaliteit van de voorziening. Dat betekent dat:
 - a. de voorziening veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt gerealiseerd;
 - b. de voorziening kwalitatief voldoet aan hetgeen bepaald is in de wet en in de door het college vastgestelde, meest recente voorwaarden voor de inkoop Maatschappelijke Ondersteuning en Beschermd Wonen;

- c. de voorziening beantwoordt aan de stand van wetenschap en praktijk die voor zover noodzakelijk/gebruikelijk is in de kring van beroepsgenoten en voortvloeiende uit de professionele standaard;
 - d. de voorziening vanuit meervoudig perspectief is afgestemd op de behoefte van de inwoner en op andere vormen van zorg, ondersteuning of hulp die de inwoner ontvangt;
 - e. de voorziening is verstrekt in overeenstemming met de op de aanbieder rustende verantwoordelijkheid, voortvloeiende uit de professionele standaard;
 - f. de voorziening is verstrekt met respect voor en inachtneming van de rechten van de inwoner;
 - g. de aanbieder er zorg voor draagt dat beroepskrachten en andere personen die beroepsmatig met inwoners van de aanbieder in contact kunnen komen in het bezit zijn van een recente Verklaring Omtrent Gedrag (VOG) bij indiensttreding niet ouder dan 3 maanden als bedoeld in artikel 28 van de Wet Justitiële en strafvorderlijke gegevens;
 - h. bij het uitvoeren van de gevraagde dienstverlening alleen personeel wordt ingezet dat beschikt over de competenties, de opleiding en vaardigheden die nodig zijn om de gevraagde dienstverlening uit te voeren;
 - i. de aanbieder ervoor verantwoordelijk is dat personeel periodiek wordt opgeleid en bijgeschoold op basis van relevante ontwikkelingen met betrekking tot de uit te voeren werkzaamheden;
 - j. de aanbieder voor zover van toepassing, erop toe ziet dat de kwaliteit van de voorzieningen en de deskundigheid van beroepskrachten tenminste voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de in de toepasselijke sector erkende keurmerken.
2. Op de aanbieder die zelf hulp aan een inwoner verleent zijn de eisen die in het eerste lid onder g tot en met j aan het personeel of beroepskrachten worden gesteld, van overeenkomstige toepassing;
 3. Een informele hulpverlener is verantwoordelijk voor een goede kwaliteit van de voorziening. Dat betekent dat de voorziening veilig, doeltreffend, doelmatig en cliëntgericht wordt gerealiseerd.
 4. Met oog op de genoemde veiligheid is een vereiste dat de informele hulp een verklaring omtrent gedrag dient te overleggen. Tenzij het om een familielid in de eerste graad of tweede graad gaat.
 5. Het college ziet toe op de naleving van de in het eerste lid genoemde eisen zoals gesteld in dit artikel door periodieke overleggen met de aanbieders, een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek, en het zo nodig in overleg met de inwoner al dan niet ter plaatse controleren van de geleverde voorzieningen.
 6. Het college onderzoekt periodiek, al dan niet steekproefsgewijs, het gebruik van maatwerkvoorzieningen in natura en pgb met het oog op de beoordeling van de kwaliteit en recht- en doelmatigheid daarvan.

Artikel 6.2 Verhouding prijs en kwaliteit levering voorziening door derden

1. Ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een dienst door een derde als bedoeld in artikel 2.6.4 van de wet en de eisen die gesteld worden aan de kwaliteit van de dienst stelt het college vast:
 - a. een vaste prijs, die geldt voor een inschrijving als bedoeld in de Aanbestedingswet 2012 en het aangaan overeenkomst met derde; of
 - b. een reële prijs die geldt als ondergrens voor:
 - i. een inschrijving en het aangaan overeenkomst met de derde; en
 - ii. de vaste prijs, bedoeld in onderdeel a.
2. Het college stelt de prijzen, bedoeld in het eerste lid, vast:
 - a. overeenkomstig de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de beroepskracht, bedoeld in artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c, van de wet; en
 - b. rekening houdend met de continuïteit in de hulpverlening, bedoeld in artikel 2.6.5, tweede lid, van de wet, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners.
3. Het college baseert de vaste prijs of de reële prijs op de volgende kostprijselementen:
 - a. de kosten van de beroepskracht;
 - b. redelijke overheadkosten;
 - c. kosten voor niet productieve uren van de beroepskrachten als gevolg van verlof, ziekte, scholing, werkoverleg;
 - d. reis- en opleidingskosten;
 - e. indexatie van de reële prijs voor het leveren van een dienst;
 - f. overige kosten als gevolg van door de gemeente gestelde verplichtingen voor aanbieders, waaronder rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen.

4. Het college kan het eerste lid, onder b, buiten beschouwing laten indien bij de inschrijving aan de derde de eis wordt gesteld een prijs voor de dienst te hanteren die gebaseerd is op hetgeen gesteld is in het tweede en derde lid. Daarover legt het college verantwoording af aan de gemeenteraad.
5. Het college bepaalt met welke derde als bedoeld in het eerste lid het een overeenkomst aangaat.

Hoofdstuk 7 Evalueren, controle, klachten, medezeggenschap en meldingsregeling calamiteiten en geweld, voorkomen misbruik en oneigenlijk gebruik

Artikel 7.1 Evalueren, voorkomen en bestrijden van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen in natura en pgb en misbruik of oneigenlijk gebruik van de Wmo 2015

1. Het college kan de ingezette maatwerkvoorziening (tussentijds) evalueren met de inwoner en/of de (pgb-) aanbieder of zorgverlener.
2. Er kan iedere 6 maanden een evaluatiegesprek plaatsvinden tussen de (pgb-) aanbieder en de inwoner en eventueel de vertegenwoordiger van het pgb, waarin de geboden ondersteuning en de daaraan verbonden doelen worden geëvalueerd.
3. Van dit evaluatiegesprek wordt een evaluatieverslag opgesteld en opgestuurd naar het college.
4. Het college informeert inwoners of hun vertegenwoordiger in begrijpelijke bewoordingen over de rechten en plichten die aan het ontvangen van een maatwerkvoorziening in natura of pgb zijn verbonden en over de mogelijke gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik van de wet.
5. Het college kan een beslissing als bedoeld in artikel 2.3.5 of 2.3.6 van de wet herzien dan wel intrekken als het college na onderzoek vaststelt dat:
 - a. de inwoner onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid;
 - b. de inwoner niet langer op de maatwerkvoorziening is aangewezen;
 - c. de maatwerkvoorziening niet meer toereikend is te achten;
 - d. de inwoner verblijft in een instelling als bedoeld in de Wet langdurige zorg of de Zorgverzekeringswet;
 - e. de inwoner niet voldoet aan de aan de maatwerkvoorziening verbonden voorwaarden; of
 - f. de inwoner de maatwerkvoorziening niet of voor een ander doel gebruikt.
6. Als het college een beslissing op grond van het vijfde lid, onder a, heeft ingetrokken en de verstrekking van de onjuiste of onvolledige gegevens door de inwoner opzettelijk heeft plaatsgevonden, kan het college van de inwoner en degene die daaraan, opzettelijk zijn medewerking heeft verleend, geheel of gedeeltelijk de geldswaarde vorderen van de ten onrechte genoten maatwerkvoorziening.
7. Bij het tussentijds wegvallen van de noodzaak tot de maatwerkvoorziening of aan het einde van de verstrekking van een voorziening, wordt de voorziening door of namens het college ingenomen.
8. Als het recht op een in bruikleen verstrekte voorziening is ingetrokken, kan de voorziening worden teruggevorderd.
9. Indien door inwoner of aanbieder niet of niet tijdig medewerking wordt verleend aan een onderzoek naar misbruik en oneigenlijk gebruik dan kan het college daartegen op basis van artikel 5:20 Awb handhavend optreden.

Artikel 7.2 Klachtregeling

1. Het college behandelt klachten die betrekking hebben op de wijze van afhandeling van meldingen en aanvragen als bedoeld in deze verordening overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 9 van de Algemene wet bestuursrecht.
2. Aanbieders stellen een regeling vast voor de afhandeling van klachten van inwoners ten aanzien van de door hen aangeboden voorzieningen.
3. Het college ziet toe op de naleving van deze eisen door periodieke overleggen met de aanbieders en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 7.3 Medezeggenschap

1. Aanbieders stellen een regeling vast voor de medezeggenschap van inwoners over voorgenomen besluiten van de aanbieder die voor de gebruikers van belang zijn ten aanzien van de door hen aangeboden voorzieningen.
2. Het college ziet toe op de naleving van deze eisen door periodieke overleggen met de aanbieders en een jaarlijks cliëntervaringsonderzoek.

Artikel 7.4 Meldingsregeling calamiteiten en geweld

1. Het college treft een regeling voor het melden van calamiteiten en geweld bij de verstrekking van een voorziening door een (pgb-) aanbieder en wijst een toezichthoudend ambtenaar aan.
2. (Pgb-) Aanbieders melden iedere calamiteit en ieder geweldsincident dat zich heeft voorgedaan bij de verstrekking van een voorziening onverwijld aan de toezichthoudend ambtenaar.

3. De toezichthoudend ambtenaar, als bedoeld in artikel 6.1, van de wet en artikel 8.1 van deze verordening, doet onderzoek naar de calamiteiten en geweldsincidenten en adviseert het college en de (pgb-) aanbieder over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweldsincidenten.

Hoofdstuk 8 Toezichthouders

Artikel 8.1 Toezichthouders

1. Het college wijst toezichthoudende ambtenaren aan die belast zijn met het houden van toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de Wet.
2. De aangewezen toezichthouder is belast met:
 - a. De bevoegdheid van het inzien van dossiers;
 - b. De bevoegdheid om inlichtingen te vorderen;
 - c. De bevoegdheid om de (cliënten)administratie/dossiers te vorderen bij de (pgb-) aanbieder;
 - d. De bevoegdheid om de administratie te vorderen van de inwoner of de vertegenwoordiger van het pgb;
 - e. Het vorderen van inzage in een identificatiebewijs;
 - f. Inzage van documenten en toegang tot gegevens;
 - g. Het betreden van plaatsen (met uitzondering van woningen);
 - h. Controleren of de (pgb-) aanbieder de verplichtingen uit de beschikking, de inkoopovereenkomst of uitvoeringsovereenkomst met het college naleeft;
 - i. Ondersteuningsinhoudelijk controleren van de overeenkomsten die de inwoner of de vertegenwoordiger van het pgb heeft gesloten of deze voldoen aan de bij de aanvraag geleverde gegevens en informatie;
 - j. Controleren of de voorziening veilig, doeltreffend, doelmatig en inwonergegericht wordt uitgevoerd;
 - k. De bevoegdheid om (pgb-) aanbieders te screenen.
3. Eenieder is verplicht om mee te werken aan het onderzoek van de toezichthouder.

Hoofdstuk 9 Waardering mantelzorgers

Artikel 9.1 Jaarlijkse waardering mantelzorgers

1. Mantelzorgers van inwoners in de gemeente kunnen door middel van een melding bij een door het college aangewezen partij voor het ontvangen van een jaarlijkse blijk van waardering in aanmerking worden gebracht.
2. De jaarlijkse blijk van waardering heeft een waarde van ten hoogste € 50,-.
3. Het college kan nadere regels stellen over de wijze waarop zorg wordt gedragen voor de jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van inwoners in de gemeente.

Hoofdstuk 10 Financiële tegemoetkomingen

Artikel 10.1 Financiële tegemoetkoming verhuis- en inrichtingskosten

1. Er wordt een tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten toegekend indien dit de goedkoopst compenserende voorziening is. De tegemoetkoming bestaat uit een vast bedrag, zoals opgenomen in bijlage 1.
2. Onverminderd het bepaalde in artikel 3.3 wordt een tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten geweigerd indien:
 - a. betrokkene verhuist naar een woning die niet bestemd is voor permanente bewoning;
 - b. betrokkene niet is verhuist naar de voor hem op dat moment meest geschikte en beschikbare woning;
 - c. de verhuizing niet bijdraagt aan het opheffen of verminderen van de beperkingen;
 - d. betrokkene verhuist naar een instelling als bedoeld in de Wet langdurige zorg;
 - e. betrokkene verhuist vanuit een geschikte woning;
 - f. de kosten voor het aanpassen van de woning lager zijn dan de tegemoetkoming in de verhuis- en inrichtingskosten;
 - g. de kosten voor verhuizing en herinrichting voor de inwoner als algemeen gebruikelijk worden beschouwd.

Artikel 10.2 Financiële tegemoetkoming kosten lokaal verplaatsen

1. Een tegemoetkoming in de kosten voor een aangepaste auto of bus is afgeleid van het bedrag dat het UWV in het vigerende Besluit Normbedragen Voorzieningen UWV hanteert voor een referentieauto. Uitsluitend de meerkosten boven dit bedrag komen voor tegemoetkoming in aanmer-

- king. De tegemoetkoming kan bestaan uit de meerkosten voor de aanschaf van deze auto of bus, en de kosten voor het aanpassen van deze auto of bus.
2. De tegemoetkoming in de kosten voor het gebruik van eigen auto of vervoer door derden voor lokale verplaatsingen is gelijk aan het gehanteerde normbedrag per kilometer in het vigerende Besluit Normbedragen Voorzieningen UWV.
 3. Een tegemoetkoming in de kosten voor een autoaanpassing, wanneer gebruik van het collectief vervoer wel mogelijk is, bestaat uit de werkelijk te maken kosten tot een maximum van € 3.080,-. Deze tegemoetkoming wordt in de regel niet vaker dan eenmaal in de zeven jaar verstrekt.

Artikel 10.3 Financiële tegemoetkoming kosten sporthulpmiddelen

1. Het sporthulpmiddel wordt alleen verstrekt als:
 - a. een inwoner in het dagelijks leven gebruik maakt van een loophulpmiddel of een verplaatsingsmiddel;
 - b. het beoefenen van de sport uitsluitend mogelijk is met een aan de beperking aangepast/aanpasbaar hulpmiddel, beoefening is niet op een andere wijze mogelijk;
 - c. er sprake is van een serieuze langdurige sportbeoefening;
 - d. het niet om topsport of sport op hoog niveau gaat.
 - e. er sprake is van meerkosten bij de sportbeoefening als gevolg van de beperking.
2. Voor de verstrekking van een door spierkracht voortbewogen sporthulpmiddel geldt een tegemoetkoming in de kosten tot een maximum bedrag van € 2.750,-. De tegemoetkoming wordt verstrekt voor de aanschaf en het onderhoud van een sporthulpmiddel voor een periode van minimaal vier jaar. Na deze periode worden onderhoudskosten vergoed indien de voorziening technisch door het college is gekeurd en is goedgekeurd.
3. Voor de verstrekking van een elektrisch voortgedreven sporthulpmiddel geldt een tegemoetkoming in de kosten tot een maximum bedrag van € 10.000,-. De tegemoetkoming wordt verstrekt voor de aanschaf en het onderhoud van een sporthulpmiddel voor een periode van minimaal vier jaar. Na deze periode worden onderhoudskosten vergoed, indien de voorziening technisch is gekeurd en is goedgekeurd.

Hoofdstuk 11 Inspraak en zeggenschap (inwonerparticipatie)

Artikel 11.1 Betrekken van inwoners bij het beleid

1. Het college stelt ingezetenen, waaronder in ieder geval inwoners of hun vertegenwoordigers, vroegtijdig in de gelegenheid voorstellen voor het beleid betreffende maatschappelijke ondersteuning te doen, advies uit te brengen bij de besluitvorming over verordeningen en beleidsvoorstellen betreffende maatschappelijke ondersteuning, en voorziet hen van ondersteuning om hun rol effectief te kunnen vervullen.
2. Het college zorgt ervoor dat ingezetenen kunnen deelnemen aan periodiek overleg, waarbij zij onderwerpen voor de agenda kunnen aanmelden, en dat zij worden voorzien van de voor een adequate deelname aan het overleg benodigde informatie en ondersteuning.
3. In de Verordening Cliëntenparticipatie Sociaal Domein Apeldoorn zijn regels opgenomen ten aanzien van het eerste en tweede lid.

Hoofdstuk 12 Slotbepalingen

Artikel 12.1 Hardheidsclausule

Het college kan een of meerdere artikelen van deze verordening buiten toepassing laten of daarvan afwijken voor zover toepassing gelet op het belang van de te dienen doelen van de bepalingen, leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Artikel 12.2 Intrekking oude verordening en overgangsrecht

1. De Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2025 wordt ingetrokken.
2. Een inwoner houdt recht op een lopende voorziening verstrekt op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2025, totdat het college een nieuw besluit heeft genomen.
3. Aanvragen die zijn ingediend onder de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2025 en waarop nog niet is beslist bij het in werking treden van deze verordening, worden afgehandeld krachtens deze verordening.
4. Op bezwaarschriften tegen een besluit op grond van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2025 wordt beslist met inachtneming van die verordening.

Artikel 12.3 Inwerkingtreding en citeertitel

1. Deze verordening treedt in werking op 1 maart 2026.

2. Deze verordening wordt aangehaald als: Verordening Maatschappelijke ondersteuning gemeente Apeldoorn 2026.

Aldus besloten in de openbare vergadering van de raad, gehouden op 26 februari 2026.

De griffier,

.....

De burgemeester,

.....

Toelichting Verordening maatschappelijke ondersteuning 2026 gemeente Apeldoorn

Opdracht aan de gemeente

Deze verordening geeft uitvoering aan de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (hierna: Wmo 2015 of de wet). De Wmo 2015 geeft de gemeente de opdracht om zorg te dragen voor de maatschappelijke ondersteuning en voor de kwaliteit in continuïteit van de voorzieningen. Het begrip maatschappelijke ondersteuning is uiteengezet in 3 hoofdelementen waarop van de gemeente inzet wordt verwacht:

1. het bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en het vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede het voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld;
2. het ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen, zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving;
3. het bieden van beschermd wonen en opvang (wonen/verblijf).

De gemeenteraad stelt periodiek een plan vast voor het door het gemeentebestuur te voeren beleid met betrekking tot maatschappelijke ondersteuning. Het plan is erop gericht dat

1. inwoners zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kunnen blijven;
2. inwoners die beschermd wonen of opvang ontvangen, een veilige woonomgeving hebben en, indien mogelijk, weer in staat zijn zich op eigen kracht te handhaven in de samenleving.

De Wmo 2015 schrijft voor dat de gemeente per verordening de regels moet vaststellen die noodzakelijk zijn voor de uitvoering van het beleidsplan (artikel 2.1.3 lid 1 Wmo 2015).

Inhoud verordening

In de verordening moet in elk geval bepaald worden (artikel 2.1.3 lid 2 tot en met lid 4, artikel 2.1.4 lid 3 en lid 7 en artikel 2.1.6 van de wet):

1. op welke manier en op basis van welke criteria wordt vastgesteld of een inwoner voor een maatwerkvoorziening voor zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang in aanmerking komt;
2. op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld;
3. welke eisen worden gesteld aan de kwaliteit van voorzieningen, inclusief eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten;
4. voor welke voorzieningen een regeling voor de afhandeling van klachten van inwoners vereist is;
5. voor welke voorzieningen een regeling voor medezeggenschap van inwoners over voorgenomen besluiten van de aanbieder die voor de gebruikers van belang zijn vereist is;
6. op welke manier ingezetenen, waaronder inwoners of hun vertegenwoordigers, worden betrokken bij uitvoering van de wet, voorstellen voor beleid kunnen doen, gevraagd en ongevraagd advies kunnen uitbrengen over verordeningen en beleidsvoorstellen, worden voorzien van ondersteuning en deel kunnen nemen aan periodiek overleg;
7. op welke wijze de kostprijs van een maatwerkvoorziening wordt berekend;
8. op welke wijze het college zorg draagt voor een jaarlijkse blijk van waardering voor de mantelzorgers van inwoners in de gemeente.

Ook moet de gemeente per verordening regels stellen (artikel 2.1.3 lid 3 en 2.6.6 lid 1 van de wet):

1. om het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening of een pgb en van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet te bestrijden;
2. ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit van de Wmo voorzieningen die het college door derden laat uitvoeren. Hierbij moet rekening gehouden worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de toepasselijke arbeidsvoorwaarden.

Daarnaast kan de gemeente in de verordening (artikel 2.1.4 lid 1 en lid 2, artikel 2.1.5 lid 1, artikel 2.1.7 en artikel 2.3.6 lid 4 van de wet):

1. bepalen dat inwoners voor algemene voorzieningen, niet zijnde cliëntondersteuning, en maatwerkvoorzieningen een bijdrage verschuldigd zijn;
2. De hoogte van de bijdrage voor de verschillende soorten van voorzieningen, ook wanneer de inwoner de ondersteuning zelf inkoopt met een pgb, in de verordening verschillend vaststellen. Hierbij kan tevens worden bepaald dat op de bijdrage een korting wordt gegeven voor personen die behoren tot daarbij aan te wijzen groepen en dat de bijdrage afhankelijk is van het inkomen en het vermogen van de inwoner en zijn partner;
3. Bepalen dat de bijdrage voor opvangvoorzieningen door een andere instantie dan het CAK wordt vastgesteld en geïnd;
4. Bepalen dat in geval van een minderjarige inwoner die niet zelf de eigenaar is van de woning, een bijdrage wordt opgelegd aan diens onderhoudsplichtige ouders en degene die anders dan als ouder samen met de ouder het gezag over de inwoner uitoefent;
5. Bepalen dat aan personen met een beperking of chronische psychische of psychosociale problemen die daarmee verband houdende aannemelijke meerkosten hebben, een tegemoetkoming wordt verstrekt ter ondersteuning van de zelfredzaamheid en de participatie, en vaststellen welke de toepasselijke grenzen zijn met betrekking tot de financiële draagkracht;
6. Bepalen onder welke voorwaarden betreffende het tarief de persoon aan wie een pgb wordt verstrekt, de ondersteuning kan inkopen van een persoon die behoort tot het sociale netwerk.

Belang van zorgvuldige procedure

Er moet steeds een zorgvuldige toegangsprocedure doorlopen worden om:

1. de hulpvraag van de inwoner, zijn behoeften, situatie en de gewenste resultaten helder te krijgen;
2. de beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie van de inwoner te inventariseren;
3. te achterhalen welke oplossingen de inwoner zelf kan inzetten om zijn zelfredzaamheid en participatie te verbeteren, zoals eigen kracht, gebruikelijke hulp, mantelzorg, hulp van het sociaal netwerk, het verrichten van maatschappelijk nuttige activiteiten, een beroep op andere wetten en algemeen gebruikelijke voorzieningen;
4. te bepalen of zo nodig met gebruikmaking van een algemene voorziening kan worden volstaan of dat een maatwerkvoorziening nodig is en welke voorziening dan (goedkoopst) compenserend is voor de beperkingen van de inwoner.

De Wmo 2015 en deze verordening leggen deze toegangsprocedure daarom in hoofdlijnen vast. Als de procedure goed wordt uitgevoerd, moet deze steeds tot een juiste beslissing leiden: ondersteuning waar ondersteuning nodig is.

Als de inwoner van mening is dat het college hem ten onrechte geen maatwerkvoorziening verstrekt of dat de maatwerkvoorziening onvoldoende bijdraagt aan de zelfredzaamheid of participatie, kan betrokkene daartegen vanzelfsprekend bezwaar maken en daarna eventueel in beroep gaan. De rechter zal toetsen of de gemeente zich heeft gehouden aan de voorgeschreven procedures, het onderzoek naar de omstandigheden van betrokkene op zorgvuldige wijze heeft verricht en of de ondersteuning een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner in staat wordt gesteld tot zelfredzaamheid of participatie en zo lang mogelijk in de eigen leefomgeving kan blijven.

Wetstechnisch

In de verordening is ervoor gekozen om wat in de Wmo 2015 is geregeld niet in de verordening op te nemen, tenzij het de duidelijkheid bevordert. Zo zijn bijvoorbeeld in artikel 3 de factoren die bij het onderzoek moeten worden meegewogen dezelfde factoren die in de wet staan vermeld. Deze zijn overgenomen omdat er een extra factor is toegevoegd.

Mandaat college

De Wmo 2015 en deze verordening bepalen dat veel zaken door het college gedaan worden. In de praktijk worden deze zaken niet door het college zelf gedaan, maar (in mandaat) door deskundige ambtenaren of bijvoorbeeld aanbieders. Zij doen dit namens het college. Het college kan taken die in de wet en verordening aan haar worden opgedragen, mandateren aan ondergeschikten of niet-ondergeschikten op grond van de regels van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Op grond van artikel 2.6.3 van de wet kan het college de vaststelling van rechten en plichten van de inwoner (ten aanzien van een voorziening) mandateren aan een aanbieder. Het college kan de vaststelling van rechten en plichten ook aan ondergeschikten mandateren.

Artikelsgewijs

Hoofdstuk 1 Algemene bepalingen

Artikel 1.1 Definities

Algemeen gebruikelijke voorziening

Bij de beoordeling of sprake is van een algemeen gebruikelijke voorziening voor de inwoner, draait het om het beantwoorden van de vraag of de inwoner ook over de voorziening kon beschikken als hij geen beperkingen zou hebben gehad. Bij die beoordeling kan, zo blijkt uit de jurisprudentie, een aantal criteria een rol spelen.

Een algemeen gebruikelijke voorziening is een voorziening die:

- niet specifiek bedoeld is voor personen met een beperking;
- daadwerkelijk beschikbaar is;
- een passende bijdrage levert aan het realiseren van een situatie waarin de inwoner tot zelfredzaamheid of participatie in staat is en;
- financieel kan worden gedragen met een inkomen op minimumniveau.

Daarnaast spelen de individuele omstandigheden van de inwoner, zoals leeftijd en inkomen, een rol. Bij de beoordeling van de vraag of een voorziening algemeen gebruikelijk is, moet het college daarom altijd onderzoeken of de voorziening ook algemeen gebruikelijk is voor de persoon van de aanvrager.

De in deze bepaling opgenomen criteria volgen uit jurisprudentie van de CRvB. Het is de vraag wat precies verstaan moet worden onder een 'inkomen op minimumniveau'. Volgens de CRvB dient dit zo te worden begrepen dat een dienst, hulpmiddel, woningaanpassing of andere maatregel naar algemeen aanvaarde maatschappelijke opvattingen onder de gehele bevolking gangbaar is te achten.

Andere voorziening

Een andere voorziening is een voorziening die de inwoner kan ontvangen op grond van een andere wet dan de Wmo 2015, bijvoorbeeld de Zorgverzekeringswet of de Wet langdurige zorg.

Beschermd Thuis

Beschermd Thuis betreft zelfstandig wonen in de eigen woning of een intermediaire woonvorm binnen de wijk, met professionele ondersteuning en 24/7-bereikbaarheid van zorg, gericht op herstel, zelfredzaamheid en maatschappelijke participatie.

De voorziening is bedoeld voor inwoners die (weer) in staat zijn zelfstandig te wonen, maar voor wie nabijheid van begeleiding en de mogelijkheid tot terugval op tijdelijk verblijf noodzakelijk blijft om stabiliteit en veiligheid te behouden.

Beschermd Wonen

Beschermd wonen is een maatwerkvoorziening als bedoeld in de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015.

Het betreft wonen in een accommodatie van een aanbieder met daarbij behorende ondersteuning, gericht op het bevorderen van zelfredzaamheid, herstel en participatie van personen die vanwege psychische of psychosociale problematiek niet in staat zijn zich op eigen kracht in de samenleving te handhaven.

De voorziening omvat zowel de wooncomponent als de begeleiding en is bedoeld voor inwoners die een veilige, beschermde woonomgeving nodig hebben om te kunnen functioneren.

Gesprek

Het gesprek (keukentafelgesprek) is het mondeling contact na een melding, waarin het college met degene die maatschappelijke ondersteuning vraagt zijn gehele situatie inventariseert ten aanzien van zijn mogelijkheden om op eigen kracht, met gebruikelijke hulp, met mantelzorg of met hulp van andere personen uit zijn sociaal netwerk dan wel met gebruikmaking van voorliggende voorzieningen, algemeen gebruikelijke voorzieningen, algemene voorzieningen of maatwerkvoorzieningen zijn zelfredzaamheid of participatie te verbeteren of te voorkomen dat hij gebruik moet maken van wonen/verblijf.

Hulpvraag

De hulpvraag is de behoefte aan maatschappelijke ondersteuning als bedoeld in artikel 2.3.2 eerste lid van de Wmo 2015. Als iemand met behoefte aan maatschappelijke ondersteuning zich tot het college wendt, is het van belang dat het college allereerst onderzoekt wat de hulpvraag van betrokkene is.

Wanneer de betrokkene zich voor het eerst meldt, is in veel gevallen niet op voorhand duidelijk of en in welke vorm het college in actie moet komen. Een zorgvuldig onderzoek als bedoeld in artikel 2.3.2, vierde lid van de Wmo 2015 is noodzakelijk.

Intermediaire Woonvorm

Een intermediaire woonvorm vormt een tussenvorm tussen beschermd wonen en beschermd thuis.

Het betreft een woonvorm die een tussenpositie inneemt tussen zelfstandig wonen in een eigen woning en beschermd wonen in een instelling, waarbij de bewoner (geclusterd) zelfstandig woont met professionele ondersteuning, toezicht, gericht op het waarborgen van veiligheid, stabiliteit en herstel en met het doel uitstroom naar volledig zelfstandig wonen.

Inwoner

De inwoner is de cliënt die gebruik maakt en/of gebruik wil maken van een voorziening. In het geval van maatschappelijke opvang/beschermd thuis en algemene voorzieningen moet het woord “inwoner” breder worden gezien, namelijk cliënt, omdat in deze gevallen voorzieningen niet alleen worden verstrekt aan inwoners uit Apeldoorn.

Onderzoeksverslag

Een schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek na melding van een hulpvraag, conform artikel 2.3.2 lid 8 van de Wet.

Participatieladder

De participatieladder is onderverdeeld in zes treden, van sociaal geïsoleerd tot werkend zonder ondersteuning. Bij trede 2 en 3 ligt de nadruk op activering en bij trede 4 en 5 ligt de nadruk op werk.

Trede 1 Geïsoleerd	Trede 2 Ontmoeten	Trede 3 Bijdrage leveren	Trede 4 Onbetaald Werk	Trede 5 Betaald Werk met ondersteuning	Trede 6 Betaald Werk
alleen functionele contacten zoals bezoek huisarts of boodschappen	Het deelnemen aan een activiteit (bv cursus/taalles/sport en beweging)	Uitvoeren van taken met lage werkdruk en weinig eigen verantwoordelijkheid	Voert zelfstandig taken uit en/of draagt verantwoordelijkheid	met aanvullende uitkering en instrumenten UWV of studiefinanciering	
Niet van toepassing	Alleen als perspectief van een inwoner verder ligt op Participatieladder	Ondersteuning in nabijheid; Inzet op structuur en aanleren basis werknemersvaardigheden	Ondersteuning op afstand; Versterken werknemers- en/of aanleren basis vakvaardigheden.	Ondersteuning dient gericht te zijn op het verkrijgen en behouden van een betaalde baan	Ondersteuning voor duurzaam behoud van baan

'Werkt mee'-producten					
	oriëntatie	oriëntatie	oriëntatie		
basisontmoetingsplekken individuele ondersteuning	Werkt mee ontwikkeling naar trede 3	Werkt mee ontwikkeling naar trede 4	Werkt mee ontwikkeling naar trede 5	aanbod Werkbedrijf / UWV	
	basisontmoetingsplekken begeleiding groep	Werkt mee op trede 3	Werkt mee op trede 4 vrijwilligerswerk	regie werkbedrijf / UWV	regie werkbedrijf

Persoonlijk plan

In het plan kan de inwoner –al dan niet samen met zijn persoonlijke netwerk– de hulpvraag nader beschrijven en ook aangeven welke mogelijkheden of oplossingen hij zelf voor ogen heeft. Die informatie kan het college meenemen bij zijn onderzoek. Het opstellen van een persoonlijk plan kan de eigen regie en de betrokkenheid van het sociale netwerk van inwoners versterken.

Werkt mee

Werkt mee bestaat uit het aanbieden van passende werkzaamheden inclusief de bijbehorende begeleiding, waardoor inwoners een bijdrage kunnen leveren aan de samenleving; wanneer de inwoner zich kan ontwikkelen naar een volgende trede op de participatieladder omvat Werkt Mee ook de begeleiding van het traject dat de inwoner hiervoor moet doorlopen; de mate van begeleiding is afhankelijk van de positie van de inwoner op de participatieladder; de benodigde begeleiding heeft als primair doel een bijdrage leveren en zo mogelijk het verkleinen van de afstand tot de arbeidsmarkt van de inwoner; het secundaire doel is om de mentale en/of fysieke zelfredzaamheid van de inwoner te bevorderen of de achteruitgang hiervan te vertragen.

De overige definities spreken voor zich.

Het aantal definities van artikel 1 is beperkt omdat de wet (in artikel 1.1.1) al een flink aantal definities kent die ook bindend zijn voor deze verordening.

Voor de duidelijkheid is een aantal belangrijke wettelijke definities hieronder weergegeven.

Aanbieder

Natuurlijke persoon of rechtspersoon die jegens het college gehouden is een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening te leveren.

Begeleiding

Activiteiten gericht op het bevorderen van zelfredzaamheid en participatie van de inwoner opdat hij zo lang mogelijk in zijn eigen leefomgeving kan blijven.

Cliënt (in de verordening van Apeldoorn de inwoner): Persoon die gebruik maakt van een algemene voorziening of aan wie een maatwerkvoorziening is verstrekt of door of namens wie een melding is gedaan als bedoeld in artikel 2.3.2, eerste lid.

Cliëntondersteuning: Onafhankelijke ondersteuning met informatie, advies en algemene ondersteuning die bijdraagt aan het versterken van de zelfredzaamheid en participatie en het verkrijgen van een zo

integraal mogelijke dienstverlening op het gebied van maatschappelijke ondersteuning, preventieve zorg, zorg, jeugdhulp, onderwijs, welzijn, wonen, werk en inkomen.

Maatschappelijke ondersteuning:

1. Bevorderen van de sociale samenhang, de mantelzorg en vrijwilligerswerk, de toegankelijkheid van voorzieningen, diensten en ruimten voor mensen met een beperking, de veiligheid en leefbaarheid in de gemeente, alsmede voorkomen en bestrijden van huiselijk geweld;
2. Ondersteunen van de zelfredzaamheid en de participatie van personen met een beperking of met chronische psychische of psychosociale problemen zoveel mogelijk in de eigen leefomgeving;
3. Bieden van beschermd wonen en opvang.

Maatwerkvoorziening: Op de behoeften, persoonskenmerken en mogelijkheden van een persoon afgestemd geheel van diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen:

1. Ten behoeve van zelfredzaamheid, daaronder begrepen kortdurend verblijf in een instelling ter ontlasting van de mantelzorger, het daarvoor noodzakelijke vervoer, alsmede hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen;
2. Ten behoeve van participatie, daaronder begrepen het daarvoor noodzakelijke vervoer, alsmede hulpmiddelen en andere maatregelen;
3. Ten behoeve van beschermd wonen en opvang.

Mantelzorg

Hulp ten behoeve van zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen, opvang, jeugdhulp, het opvoeden en opgroeien van jeugdigen en zorg en overige diensten als bedoeld in de Zorgverzekeringswet, die rechtstreeks voortvloeit uit een tussen personen bestaande sociale relatie en niet wordt verleend in het kader van een hulpverlenend beroep.

Participatie

Deelnemen aan het maatschappelijke verkeer.

Pgb

Bedrag waaruit namens het college betalingen worden gedaan voor diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot een maatwerkvoorziening behoren, en die een inwoner van derden heeft betrokken.

Sociaal netwerk

Personen uit de huiselijke kring of andere personen met wie de inwoner een sociale relatie onderhoudt.

Vertegenwoordiger

Persoon of rechtspersoon die een inwoner vertegenwoordigt die niet in staat kan worden geacht tot een redelijke waardering van zijn belangen ter zake.

Voorziening

Algemene voorziening of maatwerkvoorziening.

Zelfredzaamheid

In staat zijn tot het uitvoeren van de noodzakelijke algemene dagelijkse levensverrichtingen en het voeren van een gestructureerd huishouden.

Hoofdstuk 2 Toegang tot voorzieningen

Artikel 2.1 Melding

Niet iedere vraag van een inwoner hoeft te leiden tot een melding. Als er contact wordt opgenomen met het Wmo-loket door of namens een inwoner met een vraag om informatie, dan vindt vraagverheldering plaats. De vraag wordt beantwoord en/of er vindt doorverwijzing plaats. Dit wordt als een contact geregistreerd. Deze praktische afhandeling voorkomt administratieve handelingen, zoals het versturen van een ontvangstbevestiging terwijl de vraag al is beantwoord. Mocht blijken dat er toch een vervolg nodig is, dan is inzichtelijk dat er eerder contact is geweest.

De inwoner doet een melding van een behoefte aan maatschappelijke ondersteuning, de hulpvraag. De melding kan schriftelijk, elektronisch (per mail of via een webformulier), mondeling of telefonisch worden gedaan en zowel op het stadhuis als bijvoorbeeld op locatie bij het Wmo-loket. De melding kan door of namens de inwoner worden gedaan, wat betekent dat ook iemand uit de omgeving van de inwoner als vertegenwoordiger kan optreden.

In het tweede lid is voor de volledigheid nog vermeld dat het college de ontvangst bevestigt, al blijkt dit ook uit artikel 2.3.2, eerste lid van de Wmo 2015. Vanwege de registratie en zorgvuldigheid kiest de gemeente voor om dit schriftelijk te doen.

Conform artikel 4:3a van de Awb is het bestuursorgaan gehouden een elektronisch ingediende melding te bevestigen. Dat kan dan – en ligt voor de hand – ook elektronisch. Indien de melding mondeling of telefonisch is gedaan, zou dit ook kunnen worden afgesproken. Aangezien het onderzoek na een melding

maximaal zes weken mag beslaan (zie artikel 2.3.2, eerste lid van de wet), is registratie en ontvangstbevestiging van de melding ook in het kader van deze termijn van belang.

In het derde lid is overeenkomstig artikel 2.3.3 van de wet een uitzondering vervat voor spoedeisende gevallen. Het college is op grond van de wet verplicht in dergelijke gevallen een passende tijdelijke maatwerkvoorziening te verstrekken in afwachting van de uitkomsten van het onderzoek dat volgt na de melding.

Lid 4:

Als de inwoner een persoonlijk plan wil maken (vierde lid) dan dient hij dit te overhandigen voordat het onderzoek van start gaat. Overeenkomstig artikel 2.3.2, tweede lid van de wet moet het college de inwoner informatie verschaffen over de mogelijkheid om een persoonlijk plan op te stellen en deze aan het college te overhandigen. Het college moet het plan bij zijn onderzoek betrekken.

Artikel 2.2 Cliëntondersteuning

Het eerste lid is een uitwerking van de wettelijke verplichting van het college in artikel 2.2.4, eerste lid, onder a, en tweede lid van de wet. De wet adresseert het college rechtstreeks en vraagt niet om hierover bij verordening een regeling op te stellen. De bepaling uit de wet is toch in de verordening opgenomen vanwege het belang om in de verordening een compleet overzicht van rechten en plichten van inwoners te geven. Hierbij is benadrukt dat de cliëntondersteuning op grond van de wet voor de inwoner kosteloos is. In de memorie van toelichting bij artikel 2.2.4 van de wet (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3) is vermeld dat gemeenten hiermee de opdracht hebben in ieder geval een algemene voorziening voor cliëntondersteuning te realiseren, waar burgers informatie en advies over vraagstukken van maatschappelijke ondersteuning en hulp bij het verkrijgen daarvan kunnen krijgen. Ook uitgebreide vraagverheldering alsmede kortdurende en kortcyclische ondersteuning bij het maken van keuzes op diverse levenssterreinen maken daarvan deel uit. In het tweede lid is overeenkomstig artikel 2.3.2, derde lid van de wet bepaald dat het college de betrokkene na de melding van de hulpvraag inlicht over de mogelijkheid van gratis cliëntondersteuning.

Artikel 2.3 Onderzoek

Lid 1:

Het gesprek wordt in de wet niet expliciet genoemd, maar impliciet wordt er vanuit gegaan dat persoonlijk contact tussen gemeente en inwoner plaatsvindt. In het eerste lid wordt daarom benadrukt dat een gesprek deel uitmaakt van het onderzoek en dat de omgeving van de inwoner daar zoveel mogelijk bij betrokken wordt. Om het onderzoek goed uit te voeren heeft het college de nodige deskundigheid in huis. Soms kan het echter ook nodig zijn om een externe deskundige om advies te vragen.

Lid 2:

Het onderzoek vormt de kern van de procedure.

Lid 3:

Afdeling 3:3 van de Algemene wet bestuursrecht geeft regels over (externe) advisering. In artikel 4, achtste lid is concreet aangegeven dat het mogelijk is om een deskundige in te schakelen en extern advies in te winnen als dit nodig is voor het onderzoek. De inwoner en de bij de hulpvraag eventueel betrokken derden zijn wettelijk verplicht om aan dit verzoek hun medewerking te verlenen teneinde onderzoek te kunnen verrichten. Onder een daartoe aanwezige deskundige in lid 8 kan nieuw medisch personeel worden geschaard of bijvoorbeeld een wijkverpleegkundige.

Indien de inwoner dit aangeeft zal de gemeente advies inwinnen bij een de (door de inwoner) beoogde hulpverlener. Het advies van de hulpverlener is niet bindend en wordt slechts ter completering van het onderzoek gevraagd. In artikel 2.3.8, derde lid van de wet is een medewerkingsplicht opgenomen. De inwoner is verplicht aan het college desgevraagd de medewerking te verlenen die redelijkerwijs nodig is voor de uitvoering van deze wet.

Lid 4:

De wet beschrijft in artikel 2.3.2, vierde lid wat er tijdens het onderzoek aan bod moet komen. Omdat er een extra factor is opgenomen en de factor onder b niet alleen geldt voor het verbeteren van de participatie en zelfredzaamheid maar ook voor het handhaven ervan, zijn voor de duidelijkheid en leesbaarheid alle factoren die in de wet staan, in dit lid overgenomen.

Wij gaan er vanuit dat het grootste deel van de inwoners geholpen kan worden op basis van eigen kracht, met behulp van het eigen sociale netwerk, ondersteuning vanuit de sociale basis en ondersteuning vanuit de algemene voorzieningen. Niet voor elke inwoner is dit voldoende. Voor deze inwoners bieden wij een vangnet in de vorm van een maatwerkvoorziening.

Lid 6:

De verplichting tot het overleggen van stukken, zoals vermeld in het vijfde lid, is opgenomen overeenkomstig artikel 2.3.2, zevende lid van de wet. In het kader van de rechtmatigheid is het op grond van artikel 2.3.4 van de wet in ieder geval verplicht om de identiteit van de inwoner vast te stellen aan de hand van een document als bedoeld in artikel 1 van de Wet op de identificatieplicht en is de inwoner die een aanvraag doet voor een maatwerkvoorziening ook verplicht dat document ter inzage te geven. Bij de gegevensverzameling zullen de grenzen van de Algemene Verordening Gegevensbescherming en de hierop gebaseerde Uitvoeringswet in acht moeten worden genomen. Medische gegevens (uit het medisch dossier) van inwoners worden alleen behandeld via de medisch adviseur. Stuurt een in-

woner ongevraagd medische gegevens naar het college, dan worden deze, voor zover mogelijk, ongezien ter beoordeling doorgestuurd naar de medisch adviseur.

Lid 10:

In het tiende lid is bepaald dat de weergave van het onderzoek ook een verslag van het gesprek bevat. Dit kan een beknopte weergave zijn van wat er besproken is. In de wet is bepaald dat het college de inwoner de uitkomsten van het onderzoek schriftelijk moet verstrekken. In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, p. 32-33) staat dat de gemeente aan de inwoner een weergave van de uitkomsten van het onderzoek verstrekt om hem in staat te stellen een aanvraag te doen voor een maatwerkvoorziening. Dat moet in beginsel schriftelijk. Een goede weergave maakt het voor de gemeente inzichtelijk om een juiste beslissing te nemen op een aanvraag en draagt bij aan een inzichtelijke communicatie met de inwoner. Uiteraard zal de weergave van de uitkomsten van het onderzoek variëren met de uitkomsten van het onderzoek. Zo zal de weergave van het onderzoek bijvoorbeeld heel beperkt kunnen zijn als de inwoner van mening is goed geholpen te zijn en de uitkomst is dat geen aanvraag van een maatwerkvoorziening noodzakelijk is. Bij meer complexe onderzoeken zal uiteraard een uitgebreidere weergave noodzakelijk zijn. Desgewenst kan de gemeente de schriftelijke weergave van de uitkomsten van het onderzoek ook gebruiken als een met de inwoner overeengekomen plan (arrangement) voor het bevorderen van zijn zelfredzaamheid en participatie, waarin de gemaakte afspraken en de verplichtingen die daaruit voortvloeien, zijn vastgelegd. Het is in dat geval passend dat het college en de inwoner dit plan ondertekenen. Indien een persoonlijk plan is overhandigd, wordt dit plan ook opgenomen of toegevoegd aan het verslag evenals eventuele opmerkingen of latere aanvullingen van de inwoner. Opmerkingen naar aanleiding van het onderzoek worden bijgevoegd aan het onderzoekverslag

Artikel 2.4 Aanvraag

In artikel 2.3.2, negende lid van de wet is bepaald dat een aanvraag niet kan worden gedaan dan nadat (naar aanleiding van de melding) onderzoek is uitgevoerd, tenzij het onderzoek niet is uitgevoerd binnen de termijn van zes weken. De wet bepaalt verder dat het college binnen twee weken na de ontvangst van de aanvraag de beschikking moet geven (artikel 2.3.5, tweede lid). De aanvraag kan zowel schriftelijk, elektronisch als mondeling worden gedaan. Alleen een wettelijke vertegenwoordiger kan namens de inwoner een aanvraag indienen.

Artikel 2.5 Inhoud beschikking

Het college is verantwoordelijk voor de inzet van de noodzakelijke voorzieningen op het gebied van maatschappelijke ondersteuning. Een maatwerkvoorziening wordt altijd toegekend (of afgewezen) op basis van een beschikking. Deze beschikking is gebaseerd op het onderzoek dat na de melding heeft plaatsgevonden, de door de inwoner ingediende aanvraag en de van toepassing zijnde criteria voor de maatwerkvoorziening.

De inwoner moet op basis van de beschikking die hij ontvangt de informatie krijgen die nodig is om zijn rechtspositie te bepalen en te begrijpen. Hiervoor is nodig dat de beschikking de inwoner goed en volledig informeert. In dit artikel staat wat in ieder geval in de beschikking moet worden opgenomen. Tweede lid, onder a, en derde lid, onder a: het beoogde doel is bijvoorbeeld 'mobiliteit' en niet 'een scootmobiel'. Tweede, onder b, en derde lid, onder d: onder 'duur' valt ook de termijn waarop een voorziening technisch is afgeschreven.

Artikel 2.6 Beëindiging of intrekking recht op een maatwerkvoorziening in natura of pgb of een financiële tegemoetkoming

In deze bepaling wordt geregeld in welke situaties een maatwerkvoorziening in natura of een pgb of een financiële tegemoetkoming wordt beëindigd dan wel dat er sprake is van terugbetaling van (een deel van) de voorziening in natura of pgb.

Hoofdstuk 3 Criteria maatwerkvoorzieningen

Artikel 3.1 Algemene criteria voor maatwerkvoorzieningen in natura en pgb

In artikel 2.1.3, tweede lid, onder a van de wet is bepaald dat de raad bij verordening moet aangeven op basis van welke criteria het college kan vaststellen of een inwoner voor een maatwerkvoorziening voor zelfredzaamheid, participatie, beschermd wonen of opvang (wonen/verblijf) in aanmerking komt. Daar is in dit artikel uitvoering aan gegeven, met de kanttekening dat in de memorie van toelichting op deze bepaling (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 134) wordt aangegeven dat het bij het verstrekken van een maatwerkvoorziening op maatwerk aankomt. De gemeente moet wel aan de hand van geschikte en toepasbare criteria meer in detail en concreet nader afbakenen in welke gevallen iemand een maatwerkvoorziening kan krijgen. In dit artikel is deze verplichting uitgewerkt. Wij gaan er vanuit dat het grootste deel van de inwoners geholpen kan worden op basis van eigen kracht, met behulp van het eigen sociale netwerk, ondersteuning vanuit de sociale basis en ondersteuning vanuit de algemene voorzieningen. Niet voor elke inwoner is dit voldoende. Voor deze inwoners bieden wij een vangnet in de vorm van een maatwerkvoorziening.

Lid 3:

In de memorie van toelichting is bij artikel 2.3.5, derde lid, van de wet (Kamerstukken II 2013-14, 33 841, nr. 3, p. 148) opgemerkt dat de maatwerkvoorziening nadrukkelijk een hekkensluiter is: "Alleen wanneer iemand echt niet zelf of met hulp van zijn omgeving in staat is tot zelfredzaamheid of participatie en ook een algemene voorziening geen uitkomst biedt, is er een rol voor het college. Dat is niet het geval wanneer het gaat om diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen of andere maatregelen die naar hun aard gebruikelijk zijn (fiets, schoonmaakmiddelen, wandelstok, eenvoudige rollator). Wanneer iemand beschikt over algemeen gebruikelijke zaken, maar deze in verband met zijn beperking of problemen niet meer afdoende zijn, kan aanleiding bestaan om een voorziening te treffen. Dat is ook niet het geval als de aanvrager zijn behoefte aan maatschappelijke ondersteuning redelijkerwijs van tevoren had kunnen voorzien en met zijn beslissing had kunnen voorkomen, bijvoorbeeld: indien iemand is aangewezen op een rolstoel en een huis koopt waarin veel dure aanpassingen moeten worden aangebracht, had het in de rede gelegen dat de aanvrager in een al aangepast huis zou zijn gaan wonen." Deze passage in het bijzonder – maar gelezen in samenhang met de verdere parlementaire geschiedenis – biedt een onderbouwing om het begrip 'voorzienbaarheid' in individuele gevallen een rol te laten spelen bij een eventuele afwijzing van een maatwerkvoorziening. Zoveel volgt ook uit de passages in de parlementaire geschiedenis waaruit blijkt dat de wetgever aan heeft willen sluiten bij de huidige rechtspraak op dit punt (zie in het bijzonder de nadere memorie van antwoord, Kamerstukken I 2013-14, 33841, nr. J, p. 18). Hieruit volgt verder dat met het derde lid nadrukkelijk geen (verkapte) inkomenstoets is – of kan worden – beoogd. Ook op grond van de wettekst en blijkens de parlementaire geschiedenis is hiervoor namelijk uitdrukkelijk geen ruimte gelaten (zie verder de nota naar aanleiding van het verslag, Kamerstukken II 2013-14, 33 841, nr. 34, p. 24). Gelet op artikel 2.1.3, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder a van de wet, de genoemde wetsgeschiedenis en de huidige jurisprudentie¹ is het van belang een expliciete grondslag te hebben voor eventuele afwijzing van een maatwerkvoorziening waarbij de 'voorzienbaarheid' een rol speelt. Het derde lid voorziet in een dergelijke grondslag. Het college van burgemeester en wethouders moet altijd een inhoudelijke afweging maken bij iedere individuele aanvraag.

Lid 5:

Voorzieningen die het college op grond van deze verordening verstrekt, moeten zowel compenserend als de goedkoopste voorziening zijn. Met het begrip compenserend wordt bedoeld: volgens objectieve maatstaven nog toereikend. Eigenschappen die kostenverhogend werken zonder dat ze de voorziening meer compenserend maken, komen in principe niet voor vergoeding in aanmerking. De bruikbaarheid van een voorziening wordt niet alleen door technische en functionele aspecten bepaald, maar is ook afhankelijk van de gebruiker. Ook is het denkbaar dat een product dat duurder is dan een vergelijkbaar product, langer meegaat en dus uiteindelijk goedkoper is. Wat betreft het kwaliteitsniveau, wordt aangesloten bij een verantwoord niveau, maar ook niet meer dan dat. Als de inwoner een compenserende voorziening wenst die duurder is dan de goedkoopst compenserende voorziening kan het college daarvoor een pgb verstrekken ter hoogte van de goedkoopst compenserende voorziening. De inwoner kan er dan voor kiezen om de extra kosten van de duurdere voorziening zelf te betalen. De goedkoopst compenserende voorziening kan er bijvoorbeeld toe leiden dat als maatwerkvoorziening bijvoorbeeld niet een woningaanpassing wordt verstrekt maar een verhuiskostengoeding. De woningaanpassing kan dermate kostbaar zijn dat het college het primaat van verhuizing hanteert.

Artikelen 3.1.1 tot en met 3.1.11

Voortvloeiend uit artikel 3.1, waarin de algemene criteria voor maatwerkvoorzieningen zijn weergegeven, worden in artikel 3.1.1 tot en met 3.1.11 aanvullende criteria met betrekking tot de specifieke maatwerkvoorzieningen beschermd thuis, wonen/verblijf, woningaanpassingen, woonvoorzieningen, lokaal verplaatsen, huishoudelijke hulp, begeleiding individueel, begeleiding groep en Werkt Mee uitgewerkt. Dit zijn criteria die in aanvulling op de algemene criteria van artikel 3.1 voor maatwerkvoorzieningen gelden.

Artikel 3.1.1 Aanvullende criteria voor Maatschappelijke opvang

De regio Oost-Veluwe bestaat uit de gemeente Apeldoorn, gemeente Brummen, gemeente Epe, gemeente Hattem, gemeente Heerde en de gemeente Voorst.

Artikel 3.1.4 Primaat van verhuizing

Het primaat verhuizen houdt in dat verhuizen naar een geschikte woonruimte voorrang heeft boven woonruimteaanpassingen, wanneer de kosten van de aanpassingen naar verwachting hoger zijn dan het in nadere regels vast te leggen bedrag.

We gaan het verhuisprimaat toepassen. Dit betekent dat we bij duurdere woningaanpassingen eerst kijken of iemand kan verhuizen naar een andere woning, die al is aangepast of goedkoper valt aan te passen. Dit kan op grond van artikel 2.3.5, lid 3 Wmo 2015. Op grond van jurisprudentie zullen we altijd een belangenafweging moeten maken en, naast de financiële factoren, ook andere factoren mee moeten laten wegen. Deze staan benoemd in artikel 6c.

Artikel 3.1.5 Aanvullende criteria voor woningaanpassing

Onder normaal gebruik van de woning wordt verstaan dat de woning geschikt moet zijn voor de bewoners met betrekking tot de elementaire woonfuncties: slapen, lichaamsreiniging, toiletgang, het bereiden en consumeren van voedsel en het zich verplaatsen in de woning. Voor kinderen komt daarbij het veilig kunnen spelen in de woning. Er worden geen hobby- of studeerruimtes aangepast of bereikbaar gemaakt, omdat het hier geen elementaire woonfunctie betreft. Ook zijn op grond van de Wmo geen aanpassingen mogelijk voor voorzieningen met een therapeutisch/medisch doel of voor behandeling zoals dialyse-ruimte en therapeutische baden.

Artikel 3.1.10 Begeleiding groep

Het uitgangspunt is dat ontmoeten in de eerste plaats door inwoners zelf vorm en inhoud wordt gegeven. Bijvoorbeeld op (sport)clubs, in kerken, thuis, in horecagelegenheden en in buurthuizen.

Aanvullend kent de gemeente Apeldoorn een goede basisinfrastructuur van Algemene voorzieningen, die de gemeente subsidieert. Deze infrastructuur biedt ook ondersteuning aan mensen die dit nodig hebben. Binnen de algemene voorzieningen gaat het in essentie om de lichtere vormen van ondersteuning dat geboden wordt op de *Basisontmoetingsplekken*, door de vele *vrijwilligers* in Apeldoorn of door *inwonersondersteuners*. Het *jongerenwerk* valt ook onder de Algemene voorzieningen.

De Algemene voorziening ontmoeten kan gebruikt worden door alle inwoners. Voor de algemene voorzieningen dagbesteding en collectieve- en individuele ondersteuning geldt een beperkte toets. Getoetst wordt onder andere of de inwoner een Wlz-indicatie heeft.

Zwaardere vormen van collectieve ondersteuning biedt het college in het vangnet in de vorm van maatwerkvoorzieningen, dit noemen we begeleiding groep. Ontmoeten als maatwerkvoorziening wordt geboden aan inwoners op trede 2 van de participatieladder en alleen wanneer er geen andere oplossingen zijn die problemen op de betreffende leefgebieden kunnen oplossen. Tijdens het gesprek met de inwoner worden alle mogelijkheden doorgenomen en besproken. Als sprake is van gebruikelijke hulp biedt het college geen ondersteuning. Ook als de inwoner op eigen kracht of met hulp van zijn of haar netwerk het gewenste resultaat kan bereiken biedt het college geen ondersteuning. Pas wanneer er geen aanspraak is op andere voorzieningen (bijvoorbeeld de Wlz), of algemeen gebruikelijke voorzieningen of algemene voorzieningen die tot het gewenste resultaat (het zoveel mogelijk op eigen kracht kunnen participeren) kunnen leiden, onderzoekt het college in welke mate het gemeentelijk maatwerk-aanbod in ondersteuning kan voorzien. Dit geldt zowel voor inwoners die zelfstandig wonen als voor inwoners die beschermd wonen.

Artikel 3.1.11 Werkt Mee

Een inwoner in de leeftijdscategorie van 18 jaar tot de pensioengerechtigde leeftijd kan in aanmerking komen voor Werkt Mee indien hij een grote afstand tot de arbeidsmarkt heeft en een arbeidsintegratietraject, regulier werk of vrijwilligerswerk niet voldoende passend is voor het bereiken van het beoogde resultaat.

Werkt Mee bestaat uit een aanbod van werkzaamheden buitenshuis inclusief de bijbehorende begeleiding afgestemd op de persoonskenmerken, behoeften en mogelijkheden van de inwoner. Afhankelijk van de persoonskenmerken van de inwoner en het in te zetten product is Werkt Mee gericht op:

- het opdoen van werknemers- en vakvaardigheden;
- maatschappelijke (her)integratie; of
- het naar vermogen leveren van een bijdrage aan de maatschappij.

Visie Werkt Mee:

Het doel van Werkt Mee is: talent aanboren van inwoners met een grote afstand tot de arbeidsmarkt, die behoren tot de leeftijdscategorie van 18 jaar tot de pensioengerechtigde leeftijd; die een bijdrage willen leveren aan de samenleving en hierbij ondersteuning nodig hebben. We gaan uit van de kracht en de kwaliteiten van mensen en het werk dat daarbij past, in plaats van de belemmeringen en de zorg die nodig is. Door deze inwoners zoveel mogelijk in reguliere vormen van werk met ondersteuning te laten participeren wordt een bijdrage geleverd aan een inclusieve samenleving. Er wordt zoveel mogelijk ingezet op ontwikkeling en op doorstroom naar een volgende stap op de participatieladder.

Doelstelling Werkt Mee:

Werkt Mee heeft als doel het ondersteunen van inwoners met beperkingen die een grote afstand tot de arbeidsmarkt hebben, die actief een bijdrage willen leveren aan de samenleving c.q. willen werken en hierbij begeleiding nodig hebben. Voor deze inwoners wordt passend werk georganiseerd, zo lokaal en regulier mogelijk en gericht op ontwikkeling:

- Zo passend mogelijk: de kracht, kwaliteiten, mogelijkheden en ondersteuningsvraag van de inwoner staan centraal in relatie tot de gestelde doelen.
- Zo lokaal mogelijk: werkplekken worden zoveel mogelijk in de nabijheid van de inwoner georganiseerd.
- Zo regulier mogelijk: bij voorkeur vindt het werk plaats op een reguliere werkplek.

- Gericht op ontwikkeling: waar mogelijk vergroten of anders versterken of behouden van de mate van participatie (gekoppeld aan de participatieladder) én op persoonlijk vlak: groei van zelfvertrouwen en sociale vaardigheden en betere zelfbeheersing en gezondheid.

Voorwaarden en weigeringsgronden:

Overeenkomstig Artikel 6 Criteria voor maatwerkvoorzieningen in natura en pgb en Artikel 7 Weigeringsgronden van de Verordening maatschappelijke ondersteuning gemeenten Apeldoorn gelden de volgende voorwaarden voor Werkt Mee:

- De inwoner is (nog) niet in staat zelfstandig, al dan niet met ondersteuning, betaald werk uit te voeren.
- De inwoner is (nog) niet in staat om zelfstandig vrijwilligerswerk te verrichten.
- Een traject naar betaald werk vanuit de Participatiewet of het UWV is (nog) niet passend voor de inwoner.
- Het aanbod van Lucrato dat zich op inwoners die binnen 1 jaar zicht hebben op betaald werk is niet passend.
- De inwoner komt niet in aanmerking voor zorg uit de Wlz.

Begeleiding:

- De benodigde ondersteuning is afhankelijk van de positie van de inwoner op de participatieladder. De Werkt Mee-producten zijn gekoppeld aan de treden op de participatieladder.
- De combinatie individuele Begeleiding en 'Werkt Mee' is mogelijk als er in de thuissituatie begeleiding nodig is met een ander doel en/of als er tijdelijk begeleiding nodig is gericht op het vergroten van de zelfredzaamheid om naar de werkplek te gaan.
- Aanbieder ondersteunt inwoner bij het ontwikkelen van talenten en mogelijkheden; bij Werkt Mee gaat het specifiek om de werknemers- en vakvaardigheden en persoonlijke groei conform de afgesproken doelen (opgesteld door de lokale toegang samen met de inwoner en de aanbieder).
- Aanbieder legt de regie waar mogelijk bij de inwoner.
- Aanbieder ondersteunt de inwoner bij het opzetten en onderhouden van een portfolio, waarin de talenten, opgedane kennis en werkzaamheden en behaalde certificaten in beeld worden gebracht.
- Aanbieder geeft wanneer nodig lichte ondersteuning op de algemene dagelijkse levensbehoefte tijdens de taken/werkzaamheden.

Tarief

Er zijn aparte tarieven voor aanbieders voor:

- Werkt Mee ontwikkeling naar trede 3, 4 of 5
 - Werkt Mee op trede 3
 - Werkt Mee op trede 4
-
- Het is een modulaire opbouw. Dit betekent dat er bij een ontwikkelingsperspectief van de inwoner vaak sprake is van een combinatie van Werkt Mee ontwikkeling en Werkt Mee op trede 3 of 4. Daardoor is er ook onderscheid te maken in de toewijzing voor de trajectbegeleiding (Werkt Mee ontwikkeling) en de toewijzing voor de werkbegeleiding (Werkt Mee op trede 3 of 4).
 - Bij Werkt Mee ontwikkeling is sprake van een vast tarief voor het volledige traject en rekenen we af op basis van de realisatie van het bij de start van het traject afgesproken doel (te behalen trede op de participatieladder) en niet op inzet van middelen of uren;
 - Bij Werkt Mee op trede 3 of 4 gaan we uit van de verantwoording op basis van daadwerkelijk gemaakte uren;

Overig:

- Inwoner kan participeren met behoud van uitkering (mits goedkeuring van uitkerende instantie).
- Waar mogelijk wordt een opleiding ingezet.
- Er is geen sprake van een eigen bijdrage voor de inwoner.

Artikel 3.2 Gebruikelijke hulp

Dit artikel geeft invulling aan het uitgangspunt van de Wmo 2015 dat ondersteuning in eerste instantie een verantwoordelijkheid is van de inwoner en diens sociale omgeving. De wet bepaalt dat de gemeente pas een maatwerkvoorziening verstrekt wanneer eigen mogelijkheden, inclusief gebruikelijke hulp van huisgenoten, ontoereikend zijn. Het artikel legt vast wat onder gebruikelijke hulp wordt verstaan en hoe het college beoordeelt of deze hulp redelijkerwijs kan worden verwacht.

Het onderscheid tussen kortdurende en langdurende situaties is van belang om maatwerk te bieden. In kortdurende situaties mag van huisgenoten meer inzet worden verwacht, omdat er uitzicht is op herstel. Bij langdurende situaties wordt uitgegaan van de normale, dagelijkse hulp die huisgenoten elkaar bieden, waarbij het college rekening houdt met factoren zoals de aard van de relatie, de intensiteit van de benodigde hulp en de belastbaarheid van de huisgenoot.

Door deze criteria expliciet te benoemen, wordt duidelijkheid en rechtszekerheid geboden aan inwoners en professionals. Het voorkomt willekeur en draagt bij aan een zorgvuldige afweging tussen informele

hulp en professionele ondersteuning. Beleidsmatig sluit dit aan bij de uitgangspunten van eigen kracht, gezamenlijke verantwoordelijkheid en het voorkomen van overbelasting. Het artikel biedt tevens ruimte voor nadere regels, zodat het college flexibel kan inspelen op ontwikkelingen en specifieke situaties.

Artikel 3.3 Weigeringsgronden

In dit artikel worden de afwijzingscriteria weergegeven wanneer een maatwerkvoorziening of financiële tegemoetkoming niet worden verstrekt.

Ad a Ingezetene:

Dit lid is opgenomen om te bepalen dat alleen personen die ingezetene zijn van de gemeente Apeldoorn en hier dus hoofdverblijf hebben, in aanmerking kunnen komen voor een maatwerkvoorziening ter compensatie van beperkingen in de zelfredzaamheid en participatie. Een uitzondering kan worden gemaakt voor personen die voornemens zijn naar de gemeente Apeldoorn te verhuizen. Het Uitgangspunt van ingezetene zijn geldt niet voor wonen/verblijf (tweede lid). Hiervoor worden de uitgangspunten landelijke toegang maatschappelijke opvang en beschermd wonen (wonen/verblijf) gevolgd.

Ad b Algemeen gebruikelijk:

Zie voor een toelichting op dit begrip onder artikel 1.1 Definities.

Ad c Onveilig/gezondheidsrisico's:

Onder een onveilige voorziening of een voorziening die gezondheidsrisico's met zich meebrengt, valt bijvoorbeeld de situatie dat het voor de persoon met een visuele beperking of een slecht reactievermogen niet verantwoord is gebruik te maken van een (snelle) buitenwagen of een auto.

Ad d Bewust in situatie gebracht:

Dit speelt bijvoorbeeld bij een aanvrager die, zich bewust van zijn beperking, bij de laatste of een eerdere verhuizing een woonruimte verliet, waarin hij geen belemmeringen bij het normale gebruik van zijn woning ondervond.

Ad e Voortijdige aanvraag:

Onder e. wordt aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een vergoeding of verstrekking die reeds eerder heeft plaatsgehad, terwijl het de aanvrager verwijtbaar is dat het middel verloren is gegaan, bijvoorbeeld door roekeloosheid of verwijtbare onachtzaamheid, dus niet indien de aanvrager geen schuld treft. Hier speelt de eigen verantwoordelijkheid van de inwoner een rol. Indien een ander aansprakelijk is voor het verloren gaan, wordt bekeken of het mogelijk is deze derde door de aanvrager hiervoor aansprakelijk te doen stellen om zodoende de kosten te kunnen verhalen. Indien in een woning een verstelbare keuken of een andere dure voorziening is aangebracht heeft dit gevolgen voor de te verzekeren waarde van de opstal. Dit risico dient in de opstalverzekering gedekt te worden. Indien bijvoorbeeld bij brand blijkt dat de woning onvoldoende verzekerd is, dan kan op dat moment geen beroep op deze verordening worden gedaan.

Ad f Therapeutische doeleinden:

Hier wordt aangegeven dat de aanvraag geweigerd kan worden als het gaat om een voorziening op therapeutische basis. Voorzieningen op therapeutische basis zijn voorzieningen die nodig zijn vanwege een behandelplan gericht op genezing of instandhouding van de gezondheid op een bepaald niveau. Deze worden vanuit de Wet langdurige zorg (Wlz) vergoed. Soms ontstaat er verwarring omdat vanuit twee verschillende regelingen aanspraak mogelijk is op eenzelfde soort voorziening. Het verschil zit hem dan in het doel waarvoor de voorziening nodig is. Te denken valt aan een ligbad. Een Wmo-woonvoorziening zal altijd gericht zijn op het normale gebruik van de woning. Indien een ligbad primair nodig is bijvoorbeeld voor het langdurig inweken vanwege psoriasis, wordt een dergelijke voorziening als therapeutisch beschouwd en vanuit de Wmo afgewezen. De Wlz is dan de voorliggende regeling.

Ad g Reeds aangeschafte voorziening:

Hier wordt bedoeld op de situatie dat de inwoner een voorziening aanvraagt, nadat hij deze al heeft gerealiseerd of aangekocht. Als het college de noodzaak, adequaatheid en passendheid van die voorziening en de gemaakte kosten achteraf niet meer kan beoordelen, kan het college de voorziening weigeren.

Ad h Andere wettelijke bepaling:

Uit de wet blijkt niet dat andere wetten voorliggend zijn of dat de aanspraak op een andere wettelijke regeling kan leiden tot een afwijzing van de aanvraag op grond van de Wmo 2015. Wel is in de wet geregeld dat de maatwerkvoorziening, voor zover daartoe aanleiding bestaat, wordt afgestemd op andere wetten (artikel 2.3.5 vijfde lid van de wet). Ook verstrekt het college alleen een maatwerkvoorziening als de inwoner niet op eigen kracht in staat is tot zelfredzaamheid en participatie of kan voorzien in de behoefte aan beschermd wonen of opvang (artikel 2.3.5, derde en vierde lid van de wet). Het te gelde maken van aanspraken op grond van andere wettelijke regelingen wordt bij het toepassen van deze verordening gezien als een vorm van eigen kracht. Vandaar dat in deze bepaling expliciet is geregeld dat het college geen maatwerkvoorziening toekent voor zover een andere wettelijke regeling in de ondersteuningsbehoefte kan voorzien. De Wmo 2007 kende in tegenstelling tot de Wmo 2015 wél een bepaling waarin was vastgelegd dat geen beroep op de Wmo open stond voor zover een voorziening op grond van een andere wet mogelijk is. Uit jurisprudentie die daarover is ontstaan volgt dat het college alleen rekening kan houden met een voorziening op grond van een andere wet (een voorliggende voorziening) als de inwoner daar echt aanspraak op heeft. Er is geen sprake van een voorliggende

voorziening als de voorziening op grond van een andere wettelijke bepaling is afgewezen (CRvB 03-08-2011, nr. 11/517 WMO) of als vaststaat dat inwoner daarvoor niet in aanmerking komt (CRvB 19-04-2010, nr. 09/1082 WMO).

Ad i niet op individu gericht:

De maatwerkvoorziening is gericht op een individuele inwoner. Voor het treffen van voorzieningen die gericht zijn op meerdere ingezetenen, zijn de algemene maatregelen en algemene voorzieningen geschikte instrumenten.

Ad j Wet langdurige zorg:

Dit blijkt al uit de wet, maar is hier voor de volledigheid opgenomen.

Ad j langdurig noodzakelijk:

Het college kan in beginsel slechts een maatwerkvoorziening toekennen als deze langdurig noodzakelijk is. Wat langdurig noodzakelijk is, is afhankelijk van de concrete situatie. Het kan gaan om twee maanden, bijvoorbeeld bij mensen die in een terminaal ziektestadium verkeren. Het kan ook gaan om veertig jaar, in situaties waarin de beperking bijvoorbeeld aangeboren is en stabiel van aard is. Kenmerkend is in beide situaties dat de ondervonden beperking, naar de stand van de medische wetenschap, op het moment van de aanvraag in principe onomkeerbaar is. Er is dus redelijkerwijs geen verbetering te verwachten in de situatie van de inwoner. Hierbij is de prognose dus van groot belang. Zegt de prognose dat de inwoner na enige tijd zonder de benodigde hulpmiddelen of aanpassingen kan functioneren, dan mag het college van een kortdurende noodzaak uitgaan. Bij een wisselend beeld, waarbij verbetering in de toestand periodes van terugval opvolgen, kan echter uitgegaan worden van een langdurige noodzaak. De medisch adviseur speelt een belangrijke rol bij het antwoord op de vraag of al dan niet sprake is van een langdurige noodzaak voor de betreffende voorziening. Voor langere tijd betekent in ieder geval dat wie tijdelijke beperkingen heeft, bijvoorbeeld door een ongeluk, terwijl vast staat dat de handicap van voorbijgaande aard is, niet voor bepaalde voorzieningen in het kader van deze verordening in aanmerking komt. Inwoner kan dan meestal een beroep doen op hulpmiddelen via de zorgverzekeraar in het kader van de Zorgverzekeringswet. Waar precies de grens ligt tussen kortdurend en langdurig verschilt per situatie. Het is, afhankelijk van de situatie, wel mogelijk om kortdurend huishoudelijke hulp of begeleiding in te zetten.

Hoofdstuk 4 Persoonsgebonden budget (pgb)

Artikel 4.1 Algemene regels voor pgb

Het college kan op grond van artikel 2.3.6 van de wet een pgb verstrekken. Als aan alle wettelijke voorwaarden daartoe is voldaan, kan zelfs van een verplichting van het college worden gesproken. Van belang is dat een pgb alleen wordt verstrekt indien de inwoner dit gemotiveerd vraagt (zie artikel 2.3.6, tweede lid, onder b). Met behoud van de motivatie-eis wordt geborgd dat duidelijk is dat het de beslissing van de aanvrager zelf is om een pgb aan te vragen (zie de toelichting op amendement Voortman c.s., Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr.103).

Er wordt slechts een pgb verstrekt indien naar het oordeel van het college is gewaarborgd dat de in te kopen diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden verstrekt (artikel 2.3.6, tweede lid, onder c van de wet). Bij het beoordelen van de kwaliteit als bedoeld in artikel 2.3.6, tweede lid, onder c van de wet weegt het college mee of de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen in redelijkheid geschikt zijn voor het doel waarvoor het persoonsgebonden budget wordt verstrekt (artikel 2.3.6, derde lid van de wet).

Een aanvraag voor een pgb kan geweigerd worden voor zover de kosten van het pgb hoger zijn dan de kosten van de maatwerkvoorziening (artikel 2.3.6, vijfde lid, onder a van de wet). De situatie waarin het door de inwoner beoogde aanbod duurder is dan het aanbod van het college betekent dus niet bij voorbaat dat het pgb om die reden geheel geweigerd kan worden. Inwoners kunnen zelf bijbetalen wanneer het tarief van de door hen gewenste aanbieder duurder is dan het door het college voorgestelde aanbod.

Het college kan het pgb slechts weigeren voor dat gedeelte dat duurder is dan het door het college voorgestelde aanbod.

In het achtste lid is bepaald voor welke kosten het pgb niet mag worden aangewend. Het pgb is enkel en alleen bedoeld voor de financiering van de noodzakelijke voorziening. Het pgb bevat daarom ook geen vrij besteedbaar deel. Pgb mag alleen ingezet worden voor de feitelijk gemaakte uren. Dat betekent dat het niet mogelijk is een hulpverlener op basis van een maandloon uit te betalen.

Van ondersteuning in een spoedeisende situatie is bijvoorbeeld sprake bij crisis hulp, crisisopvang, spoedhulp, spoedopvang en time-out (zevende lid).

Er wordt onderscheid gemaakt tussen pgb voor een maatwerkvoorziening in de vorm van een dienst en een maatwerkvoorziening niet zijnde een dienst.

Artikel 4.2 Vertegenwoordiging beheer pgb

De inwoner kan zich laten vertegenwoordigen in het behartigen van diens belangen en de aan een pgb verbonden taken, indien de inwoner niet in staat is om zelf de regie over de ondersteuning en het beheer van het pgb uit te voeren. De vertegenwoordiger van het pgb moet aan een aantal voorwaarden voldoen om aan te tonen dat hij in staat is de pgb taken uit te voeren. Deze vertegenwoordiger mag niet uit het pgb betaald worden.

Artikel 4.3 Pgb maatwerkvoorziening in de vorm van een dienst

Bij pgb voor diensten wordt onderscheid gemaakt tussen formele en informele hulp.

Formele hulp:

In het tweede lid worden de criteria uiteengezet op basis waarvan bepaald wordt of er sprake is van formele hulp in het kader van een persoonsgebonden budget. De aanbieders die door de gemeente Apeldoorn zijn gecontracteerd voor zorg in natura vallen bij het leveren van ondersteuning op basis van een persoonsgebonden budget onder formele hulp. Voor aanbieders die geen overeenkomst hebben met de gemeente Apeldoorn voor het leveren van ondersteuning voor zorg in natura geldt een aantal vereisten voor het leveren van formele hulp op basis van een persoonsgebonden budget. Het derde lid geeft specifiek aan dat een zelfstandige zonder personeel of een freelancer of degene die wordt ingehuurd door de inwoner voor het leveren van de daadwerkelijke ondersteuning in het kader van formele hulp geen partner, eerste of tweedegraads familie van de hulpvrager kan zijn. Indien dit wel het geval is, is er sprake van informele hulp in het kader van een persoonsgebonden budget. Omdat de inwoner ook op basis van een pgb kwalitatief goede zorg moet ontvangen, worden aan de formele hulp op basis van een pgb dezelfde kwaliteitseisen gesteld als aan zorg in natura.

Informele hulp:

Ten aanzien van het vierde lid is van belang dat in de nota naar aanleiding van het verslag (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 34) de regering heeft aangegeven dat onder dit sociale netwerk ook mantelzorgers kunnen vallen. Wel is de regering van mening dat de beloning van het sociale netwerk in elk geval beperkt moet blijven tot die gevallen waarin het de gebruikelijke hulp overstijgt en dit aantoonbaar tot betere en effectievere ondersteuning leidt en aantoonbaar doelmatiger is. Overeenkomstig de huidige Wmo-praktijk met betrekking tot informele hulp wordt hierbij in ieder geval gedacht aan diensten (zorg van mantelzorgers bijvoorbeeld). Informele hulp bij hulpmiddelen is minder goed denkbaar. Voorwoning-aanpassingen en andere maatregelen is het mogelijk dat het realiseren van een aanpassing in eigen beheer wordt uitgevoerd. In dat geval wordt er geen professional, bijvoorbeeld een aannemer ingehuurd maar voert een informele hulp de werkzaamheden uit. Deze informele hulp ontvangt dan het overeenkomstige uurtarief. Voor informele hulpen is ter voorkoming van overbelasting een maximum aantal uren per week bepaald. Indien de informele hulp tevens parttime dan wel fulltime betaalde arbeid verricht is het uitgangspunt opgenomen dat de omvang van de betaalde arbeid in combinatie met de omvang van de informele hulp uit een pgb het gemiddelde van 48 uur per week niet mag overschrijden (gemeten over 16 aaneengesloten weken). Hierbij is aansluiting gezocht met het uitgangspunt in de arbeidstijdenwet. Het college zal regelmatig steekproeven uitvoeren om de werking van het pgb te meten en om eventueel misbruik ervan snel op te sporen. Zie hiervoor artikel 17. De gemeente stelt voorwaarden aan het uitbetalen van mensen uit het sociale netwerk middels een pgb. Dit is verankerd in de Jeugdwet en Wmo 2015. In dit artikel worden de afwegingspunten weergegeven voor het uitbetalen van naasten. Bovendien blijft het mogelijk dat een mantelzorger zorgtaken kan overdragen aan een professional.

Lid 5: Als de inwoner in aanmerking wil komen voor een pgb moet hij een pgb-plan opstellen. Hierin staat ook vermeld aan welke eisen dit plan moet voldoen. De hoogte van een pgb wordt vastgesteld aan de hand van dit plan. Dit plan maakt deel uit van het onderzoek bedoeld in artikel 4 en waarvan o.m. ook het onderzoeksverslag deel uitmaakt.

Lid 6: Uit het zesde lid volgt dat het in beginsel niet mogelijk is om achteraf kosten te declareren. Het zesde lid berust op artikel 2.1.3, tweede lid, onder b van de wet. Hierin staat dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald op welke wijze de hoogte van een pgb wordt vastgesteld, waarbij geldt dat de hoogte toereikend moet zijn. In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 39) is vermeld dat de gemeente bijvoorbeeld kan bepalen dat het pgb niet hoger mag zijn dan een percentage van de kosten die voor de gemeente verbonden zijn aan het verlenen van adequate ondersteuning in natura. Gemeenten hebben daarmee ook de mogelijkheid om differentiatie aan te brengen in de hoogte van het pgb. Gemeenten kunnen verschillende tarieven hanteren voor verschillende vormen van ondersteuning en voor verschillende typen hulpverleners. Gemeenten kunnen bij het vaststellen van tarieven in de verordening bijvoorbeeld onderscheid maken tussen ondersteuning die wordt geleverd door het sociale netwerk, door hulpverleners die werken volgens de kwaliteitsstandaarden en hulpverleners die dat niet doen (zoals werkstudenten, zzp'ers zonder diploma's e.d.).

Artikel 4.4 Besteding en verantwoording pgb

Dit artikel geeft invulling aan de verantwoordelijkheid van zowel de aanbieder als de inwoner bij het gebruik van een persoonsgebonden budget (pgb). De Wmo 2015 stelt dat een pgb uitsluitend mag worden besteed aan het doel waarvoor het is verstrekt en dat de gemeente moet kunnen controleren of dit op een juiste manier gebeurt. Daarom is het noodzakelijk dat zowel de professionele aanbieder als de inwoner of diens vertegenwoordiger een goede en controleerbare administratie bijhouden. De verplichting tot het bewaren van administratieve gegevens gedurende vijf jaar waarborgt dat de gemeente achteraf kan toetsen of het pgb rechtmatig is besteed. Daarnaast wordt benadrukt dat de inwoner verantwoordelijk is voor het bewaken van de kwaliteit van de ingekochte ondersteuning, conform de eisen die in artikel 6.1 van de verordening zijn opgenomen.

Beleidsmatig ondersteunt dit artikel de kernwaarden van de Wmo: eigen regie, kwaliteit van ondersteuning en verantwoord gebruik van gemeenschapsgeld.

Artikel 4.5 Pgb maatwerkvoorziening niet zijnde een dienst

In het eerste lid is bepaald dat de maximale hoogte van een pgb is begrensd de kostprijs van de in de betreffende situatie goedkoopst compenserende, door het college ingekochte maatwerkvoorziening in natura.

Artikel 4.6 Opschorting betaling uit het pgb

Met deze regeling wordt uitvoering gegeven aan artikel 2.1.3, vierde lid van de wet, in combinatie met artikel 2, vierde lid, aanhef en onder e, van de Uitvoeringsregeling Wmo 2015. Hiermee wordt beoogd misbruik en oneigenlijk gebruik van pgb's te bestrijden. In bepaalde gevallen is (tijdelijke) opschorting van een betaling uit het pgb naar aanleiding van een declaratie een beter instrument is dan beëindiging of weigering (op grond van artikel 2, vierde lid van de Uitvoeringsregeling Wmo 2015) of zelfs intrekken of herzien van het verleningsbesluit (op grond van artikel 2.3.10 van de wet). Middels opschorting kan ruimte geboden worden voor herstelmaatregelen of nader onderzoek. Bijvoorbeeld als het gaat om de overeenkomsten die de budgethouder is aangegaan of bij herziening van de toekenningbeschikking. Daarom is de mogelijkheid voor het college toegevoegd om de SVB te verzoeken over te gaan tot opschorting. Het college kan een verzoek enkel doen als een ernstig vermoeden is gerezen dat:

1. de inwoner onjuiste of onvolledige gegevens heeft verstrekt en de verstrekking van juiste of volledige gegevens tot een andere beslissing zou hebben geleid;
2. de inwoner niet voldoet aan de aan het persoonsgebonden budget verbonden voorwaarden; of
3. de inwoner het persoonsgebonden budget niet of voor een ander doel gebruikt.

Van de onder 2 genoemde omstandigheid is ook sprake als de inwoner niet langer voldoende in staat is op eigen kracht, dan wel met hulp uit zijn sociale netwerk of van zijn vertegenwoordiger, de aan een persoonsgebonden budget verbonden taken op verantwoorde wijze uit te voeren, en als niet langer is gewaarborgd dat de diensten, hulpmiddelen, woningaanpassingen en andere maatregelen die tot de maatwerkvoorziening behoren, veilig, doeltreffend en cliëntgericht worden ingezet.

Uiteraard moet het college het verzoek goed motiveren en –met inachtneming van de daarvoor geldende regels– de SVB van voldoende informatie voorzien op grond waarvan de SVB over kan gaan tot deugdelijke besluitvorming ten aanzien van het al dan niet nemen van een besluit tot opschorting van de betaling.

Verder kan er voor ten hoogste dertien weken worden opgeschort. Hierbij is aansluiting gezocht bij de termijn zoals deze ook wordt gehanteerd in artikel 4:56 van de Awb en onder de Wet langdurige zorg. Op grond van het tweede lid kan het college de SVB verzoeken te beslissen tot een gedeeltelijke of gehele opschorting van betalingen uit het pgb voor de duur van de opname als sprake is van een omstandigheid als bedoeld in artikel 18, tweede lid, onder d. Deze bepaling is toegevoegd omdat het voor kan komen dat een inwoner tijdelijk geen gebruik van een maatwerkvoorziening of pgb kan maken door (tijdelijke) opname in een instelling. In dat geval kan het praktischer zijn de maatwerkvoorziening of het pgb tijdelijk op te schorten. Het college stelt de pgb-houder schriftelijk op de hoogte van dit verzoek. Zie artikel 6:3 van de Awb: voorbereiding op eventueel intrekken of herzien.

Hoofdstuk 5 Bijdragen en tarieven maatwerkvoorzieningen

Artikel 5.1 Bijdrage in de kosten en bijdrage in de onkosten van algemene voorzieningen

Deze bepaling geeft uitvoering aan de artikelen 2.1.4, eerste tot en met derde en zevende lid, en 2.1.5, eerste lid van de wet. De wet maakt een onderscheid tussen de bijdragen in de kosten van algemene voorzieningen en maatwerkvoorzieningen. Of er sprake is van een bijdrage in de kosten van algemene voorzieningen mag de gemeente zelf bepalen. Voor de wasservice geldt geen bijdrage in de kosten maar een korting op de tarieven die voor ieder ander gelden. Dit komt erop neer dat de inwoner de vergoeding moet betalen zoals vermeld in het tweede lid.

Artikel 5.2 Bijdrage in de kosten van maatwerkvoorzieningen in natura en pgb

De bijdragen in de kosten van maatwerkvoorzieningen zijn gelimiteerd tot een bedrag dat door de minister wordt bepaald. Het totaal van de bijdragen mag de kostprijs niet te boven gaan (artikel 2.1.4, derde en vierde lid van de wet). Voor maatwerkvoorzieningen is het uitgangspunt dat een bijdrage in de kosten wordt geheven (eerste lid). In het tweede lid is bepaald dat de bijdrage in de kosten wordt vastgesteld conform het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015. In het derde lid is uitgelegd hoe de kostprijs tot stand komt. In het vierde lid is geregeld dat aan de onderhoudsplichtige ouders van jeugdigen tot 18 jaar uitsluitend een bijdrage in de kosten kan worden opgelegd voor een woningaanpassing (artikel 3.8, vierde lid, onderdeel e van het Uitvoeringsbesluit 2015 en artikel 2.1.5 van de wet). Voorwaarde voor het kunnen vragen van deze bijdrage in de kosten is dat dit door de gemeenteraad als zodanig in de verordening is bepaald. In het zesde lid is aangegeven in welke situaties geen bijdrage in de kosten verschuldigd is. De situaties onder a- g staan ook in artikel 3.8, vierde lid van het Uitvoeringsbesluit. Omdat er enkele situaties zijn toegevoegd (h tot en met j), zijn voor de duidelijkheid ook de wettelijke uitzonderingen vermeld.

De gemeente wil bereiken dat inwoners een bijdrage leveren, onbetaald werk verrichten ook als daar bij ondersteuning nodig is. Het opleggen van een bijdrage in de kosten van de ondersteuning is dan niet passend, daarom is onder n Werkt mee opgenomen.

Artikel 5.3 Ritbijdrage collectief vervoer en individueel (rolstoel) taxivervoer

Voor het gebruik van collectief vervoer wordt een ritbijdrage gevraagd. Dit is bij zowel het collectief als individuele (rolstoel) taxivervoer aan de orde en bestaat uit een opstaptarief en een kilometer tarief. Hierbij wordt onderscheid gemaakt tussen het lokale vervoer en het bovenlokale vervoer. In dit artikel worden hiervan de kaders weergegeven met daarbij de uitzonderingssituaties.

Hoofdstuk 6 Kwaliteit

Artikel 6.1 Kwaliteitseisen maatschappelijke ondersteuning zorg in natura en persoonsgeboden budget

Deze bepaling betreft een uitwerking van de verordeningplicht in artikel 2.1.3, tweede lid, onder c van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval wordt bepaald welke eisen worden gesteld aan de kwaliteit van voorzieningen, eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten daaronder begrepen. De regering legt de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van voorzieningen bij de gemeente en de aanbieder. Het is aan de gemeente om in de verordening te bepalen welke kwaliteitseisen worden gesteld aan aanbieders van voorzieningen. Die eisen zullen ook betrekking kunnen hebben op de deskundigheid van het in te schakelen personeel. De regering benadrukt in de memorie van toelichting op artikel 2.1.3, tweede lid, onder c van de wet (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3) dat de kwaliteitseisen die zijn vervat in de artikelen 3.1 e.v. van de wet en die zich rechtstreeks tot aanbieders richten, daarbij uitgangspunt zijn. De eis dat een voorziening van goede kwaliteit wordt verleend, biedt veel ruimte voor de gemeenten om in overleg met organisaties van inwoners en aanbieders te werken aan kwaliteitsstandaarden voor de ondersteuning.

Eerste lid:

In het eerste lid zijn de basiskwaliteitseisen uitgewerkt. Detailafspraken kunnen daarnaast desgewenst vormgegeven worden via de contracten en afspraken met aanbieders. Aan deze hoofdregel is een extra eis toegevoegd, namelijk dat aanbieders erop toe moeten te zien dat de kwaliteit van de voorzieningen en de deskundigheid van beroepskrachten tenminste voldoen aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor de in de toepasselijke sector erkende keurmerken (zo die er zijn). Het in het vierde lid genoemde jaarlijkse cliëntervaringsonderzoek is verplicht op grond van artikel 2.5.1, eerste lid van de wet.

Tweede lid:

In het tweede lid is bepaald dat de aanbieder die zelf hulp verleent en dat niet via zijn personeel e.d. doet, ook moet voldoen aan de eisen die in het eerste lid worden gesteld aan de aanbieder die wel gebruik maakt van personeel/beroepskrachten. Uiteraard moet de aanbieder die zelf hulp biedt ook voldoen aan de onder a tot en met f gestelde eisen.

Vijfde lid:

Op grond van artikel 2.3.9 van de wet moet het college periodiek onderzoeken of er aanleiding is om een besluit tot verstrekking van een maatwerkvoorziening of toekenning van een pgb te heroverwegen. Soms bestaat er echter twijfel over de kwaliteit, doelmatigheid en rechtmatigheid van geleverde ondersteuning, het onderzoek in het kader van artikel 2.3.9 van de wet biedt dan onvoldoende houvast om hier goed naar te kijken. Daarom is het vijfde lid toegevoegd. Op grond hiervan moet het college in aanvulling op het onderzoek overeenkomstig artikel 2.3.9 van de wet ook periodiek, al dan niet steekproefsgewijs onderzoeken of de verstrekte maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's worden gebruikt, respectievelijk besteed ten behoeve van het doel waarvoor ze zijn verstrekt, of de besteding op een rechtmatige manier gebeurt en of de geleverde ondersteuning van goede kwaliteit is. Een onderzoek kan zowel betrekking hebben op het handelen van een inwoner of pgb-houder, als op de ondersteuningsverlening door een aanbieder. Het onderzoek kan onder meer bestaan uit: dossieronderzoek, bezoek aan de inwoner, bezoek aan de locatie waar de inwoner ondersteuning krijgt en gesprekken met de aanbieder.

Artikel 6.2 Verhouding prijs en kwaliteit levering voorziening door derden

Algemeen

Het college kan de uitvoering van de wet, met uitzondering van de vaststelling van de rechten en plichten van de inwoner, door derden (aanbieders) laten verrichten (artikel 2.6.4, eerste lid van de wet). Met het oog op gevallen waarin dit ten aanzien van een voorziening gebeurt, moeten bij verordening regels worden gesteld ter waarborging van een goede verhouding tussen de prijs voor de levering van een voorziening en de eisen die worden gesteld aan de kwaliteit daarvan (artikel 2.6.6, eerste lid van de wet). Daarbij dient in ieder rekening gehouden te worden met de deskundigheid van de beroepskrachten en de arbeidsvoorwaarden en de op grond van artikel 2.6.6, tweede lid gestelde nadere regels in artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015. Dat artikel bepaalt aan welke eisen ten minste moet worden voldaan om een goede prijs-kwaliteitverhouding te borgen. Gemeenten kunnen meer zaken hieromtrent regelen; een uitputtende regeling is in het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 niet bedoeld. De regels hebben tot doel dat een vaste prijs of reële prijs wordt vastgesteld voor diensten die in opdracht van het college door derden worden verleend, zodat de kwaliteit en continuïteit van deze diensten

kunnen worden gewaarborgd door het gemeentebestuur (artikel 2.1.1 van de wet) en de gecontracteerde aanbieders (artikel 3.1 van de wet).

Er wordt gerefereerd aan het begrip voorziening dat op grond van artikel 1.1.1 van de wet zowel een algemene voorziening als maatwerkvoorziening kan betekenen. Daarnaast ziet dit artikel enkel op diensten als onderdeel van een voorziening. Dat betekent een beperking van de reikwijdte. De eis voor de continuïteit, bedoeld in het tweede lid, onderdeel b, van artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 ziet enkel op diensten die in het kader van een maatwerkvoorziening wordt geleverd. Dit volgt uit artikel 2.6.5, tweede lid van de wet. Voor de volledigheid wordt vermeld dat het artikel alleen toeziet op overeenkomsten die het college sluit met derden over opdrachten in het kader van de uitvoering van deze wet. Het toekennen van een subsidiebeschikking is niet het sluiten van een overeenkomst voor een opdracht voor een dienst. Artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 en artikel 20 zien dan ook niet toe op subsidies. Denk hierbij aan veelal kleine welzijnssubsidies die een gemeente verstrekt aan bewoners of vrijwilligersorganisaties. Vanzelfsprekend kan het college bij de bepaling van het toe te kennen subsidiebedrag wel gebruik maken van de genoemde kostprijselementen.

Op grond van artikel 5.4, tweede lid van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 dient het college voor het vaststellen van de vaste prijs of reële prijs rekening te houden met de vastgestelde kwaliteit van de dienst en de continuïteit in de relatie tussen inwoner en hulpverlener. Met het derde lid van artikel 5.4 van het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 wordt een vaste prijs of reële prijs nader gedefinieerd en geconcretiseerd, zodat kan worden beoordeeld of in redelijkheid de kostprijselementen zijn verdisconteerd in een reële prijs. De kostprijselementen waar het college ten minste een vaste prijs of reële prijs op moet baseren staan hierin vermeld en zijn opgenomen in het derde lid van artikel 22. Het betreft de kosten van de beroepskracht, redelijke overheadkosten en overige kostprijselementen.

Een vaste prijs of reële prijs wordt onder andere gebaseerd op de kosten van de beroepskracht (derde lid, onderdeel a (een beroepskracht is een natuurlijk persoon die de ondersteuning uitvoert; dit kan zowel een zelfstandige zonder personeel zijn als een werknemer), waaronder de loonkosten en overige kosten voortvloeiend uit de toepasselijke collectieve arbeidsovereenkomst, de kosten van wettelijke verplichtingen ter zake van de arbeid en de overige kosten van wettelijke verplichtingen verbonden aan het leveren van een dienst. Het gaat hierbij onder meer om wettelijke verplichtingen als werkgeverspremies, wettelijke sociale verzekeringen en pensioenpremies, wettelijk verlof, wettelijke verplichtingen op het gebied van arbeidsomstandigheden en overige wettelijke verplichtingen die het leveren van de dienst met zich mee brengt.

Als uitgangspunt geldt dat een aanbieder beroepskrachten inzet tegen de arbeidsvoorwaarden die passen bij de vereiste vaardigheden (de eisen aan de kwaliteit van voorzieningen, eisen met betrekking tot de deskundigheid van beroepskrachten daaronder begrepen, zie artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c van de wet). Het college zal zich dus een beeld moeten vormen van de vereiste activiteiten en de daaraan verbonden reële kosten. Het college baseert een reële prijs vervolgens op de collectieve arbeidsovereenkomsten die door de aanbieder in de betreffende sector moeten worden gehanteerd. In Nederland zijn immers bij veel aanbestedingen de algemeen verbindend verklaarde bepalingen van een collectieve arbeidsovereenkomsten van toepassing en daarmee gelden de bepalingen voor alle werknemers in de betreffende sector. Als op een beroepskracht geen collectieve arbeidsovereenkomst van toepassing is, omdat het bijvoorbeeld gaat om een zelfstandige zonder personeel of een buitenlandse aanbieder (Europese aanbesteding), wordt van colleges evengoed verwacht een reële kostprijs te hanteren die qua arbeidsvoorwaarden gelijk is aan de positie van een werknemer (immers de gemeente is al gebonden aan één kwaliteitsniveau) en de wijze van kostprijsofbouw te motiveren. Bij een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst kan bij een Europese aanbesteding hetzelfde niveau aan arbeidsvoorwaarden worden geëist. Immers via de Wet arbeidsvoorwaarden grensoverschrijdende arbeid (Waga) waarmee de Europese Detacheringsrichtlijn is omgezet in Nederlandse wetgeving, zijn de kernbepalingen van deze algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomsten ook van toepassing op gedetacheerde werknemers van dienstverleners uit andere EU-lidstaten die hier (tijdelijk) werken. Indien er geen sprake is van een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst en de werkgever geen partij is bij een afgesloten bedrijfstak-cao gelden de wettelijke minimumnormen zoals opgenomen in de Wet minimumloon en vakantiebijslag.

Naast de kosten van de beroepskracht is een reële prijs gebaseerd op directe en indirecte kostprijselementen als een redelijke mate van overheadkosten (derde lid, onderdeel b), een voor de sector reële mate van niet-productieve uren van de beroepskrachten als gevolg van verlof, ziekte, scholing en werkoverleg (derde lid, onderdeel c), reis- en opleidingskosten (derde lid, onderdeel d), indexatie van loon en prijs binnen een overeenkomst (derde lid, onderdeel e) en kosten als gevolg van gemeentelijke eisen zoals rapportageverplichtingen en administratieve verplichtingen (derde lid, onderdeel f). Vanuit het oogpunt van kostenbeheersing kunnen colleges en derden afspraken maken om bepaalde kostenverhogende activiteiten die niet aan de directe dienstverlening zijn gerelateerd zoals gemeentelijke rapportageverplichtingen niet meer te doen of de administratieve lasten terug te brengen. Dergelijke afspraken tussen het college en derden kunnen een reële prijs verlagen.

Het vaststellen van een reële prijs door het college sorteert pas effect als duidelijk is voor welk proces het college die prijs dient te gebruiken. De vastgestelde reële prijs dient daartoe zijn plaats te krijgen in de aanbestedingsprocedure en in de overeenkomst met de derde. Er moet na gunning nog een overeenkomst met de betrokken ondernemer worden gesloten. De mededeling van de gunningsbeslissing

betekent immers nog niet dat een overeenkomst tot stand is gekomen (zie ook artikel 2.129 van de Aanbestedingswet 2012). Het college dient op grond van artikel 2.114, eerste lid van de Aanbestedingswet 2012 en artikel 2.6.4, tweede lid van de wet, de overheidsopdracht te gunnen op grond van het criterium van de economisch meest voordelige inschrijving. Overigens kan het college in afwijking van artikel 2.114, tweede lid van de Aanbestedingswet 2012 een overheidsopdracht niet enkel op grond van het criterium de laagste prijs gunnen (artikel 2.6.4, derde lid van de wet). Het college moet bij het criterium "economisch meest voordelige inschrijving" in de aankondiging van de opdracht bekendmaken welke nadere criteria hij toepast met het oog op de toepassing van dat criterium (artikel 2.115 van de Aanbestedingswet 2012). Die nadere criteria kunnen onder meer prijs en kwaliteit betreffen. De toepassing van het criterium "prijs" betekent dat de inschrijving met de laagste prijs het beste scoort op dat criterium. De vastgestelde reële prijs wordt opgenomen in de aankondiging of de aanbestedingsstukken als eis zodat een inschrijving geen prijs bevat die lager is dan de vastgestelde reële prijs. De vaststelling van de reële prijs betreft een besluit van het college ter voorbereiding op een privaatrechtelijke rechtshandeling (gunningsbeschikking) waartegen geen beroep kan worden ingesteld (artikel 8:3 van de Awb). De reguliere rechtsbescherming bij aanbestedingsprocedures staat uiteraard gewoon open. Aan dit besluit moet een zorgvuldige afweging ten grondslag liggen (artikel 3:4 van de Awb). De inschrijvingen die niet voldoen aan de eis van de reële prijs zijn ongeldig. Het college dient ongeldige inschrijvingen ter zijde te leggen, de betrokken ondernemers komen niet meer in aanmerking voor de gunning. Het artikel vormt dus een toetsingskader voor het gunnen van de overheidsopdracht voor maatschappelijke ondersteuning en vult deze bevoegdheden op grond van de Aanbestedingswet 2012 nader in op grond van de artikelen 2.6.4 en 2.6.6 van de wet. Het is dus van belang om de reële prijs goed en objectief te onderbouwen. Deze artikelen vormen een *lex specialis* ten opzichte van de algemene bevoegdheden van de Aanbestedingswet 2012. Artikel 5.4 van de Aanbestedingswet 2012 maakt geen onderscheid tussen diensten in het kader van een algemene voorziening of een maatwerkvoorziening.

Eerste lid:

In dit artikel wordt geregeld dat het college voor het leveren van een dienst door een derde als bedoeld in artikel 2.6.4. van de wet, of een vaste prijs vaststelt of een reële prijs vaststelt die geldt als ondergrens voor een inschrijving en het aangaan van een overeenkomst met de derde of die geldt als ondergrens voor de vaste prijs. In het geval het college een reële prijs vaststelt, is het mogelijk dat inschrijvers een hoger tarief dan de reële prijs neerleggen. Het is niet mogelijk een lagere prijs neer te leggen. Indien het college een vaste prijs vaststelt, dan zal het tarief voor de inschrijvers gelijk zijn aan de vaste prijs.

Tweede lid:

Bij het vaststellen van de prijs dient het college rekening te houden met de eisen aan de kwaliteit van die dienst, waaronder de eisen aan de deskundigheid van de beroepskracht, bedoeld in artikel 2.1.3, tweede lid, onderdeel c van de wet en met de continuïteit in de hulpverlening, bedoeld in artikel 2.6.5, tweede lid van de wet, tussen degenen aan wie de dienst wordt verstrekt en de betrokken hulpverleners. De invulling van de continuïteit van de hulpverleningsrelatie in financiële zin is nieuw voor de gemeenten. De aanbieder die de opdracht gegund krijgt moet overleggen met de aanbieder die de opdracht tot dan toe had uitgevoerd over de overname van personeel. De gedachte is dat overname van personeel gemakkelijker verloopt indien de gemeente een reële prijs betaalt voor de opdracht.

Derde lid:

Het college moet de vaste prijs of de reële prijs minimaal baseren op de in dit artikel genoemde kostprijsselementen.

Vierde lid:

Dit lid is hier opgenomen ter wille van de leesbaarheid en de samenhang van het hele artikel 22. Het vierde lid biedt het college de mogelijkheid om geen vaste of reële prijs te bepalen op basis van de genoemde kostprijsselementen maar de bepaling van de hoogte van een reële prijs over te laten aan de inschrijvende partijen. Het college legt hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

Vijfde lid:

Dit lid is eveneens opgenomen ter wille van de leesbaarheid en de samenhang van het hele artikel 22. Het college bepaalt met welke derde hij een overeenkomst aangaat. Hieronder wordt verstaan een aanbieder, te weten een natuurlijke persoon of een rechtspersoon die jegens het college gehouden is een voorziening te leveren. Het overeenkomen van contracten is het primaat van het college. Het Uitvoeringsbesluit Wmo 2015 treedt dan ook niet in de contractvrijheid van het gemeentebestuur. Het college legt hierover verantwoording af aan de gemeenteraad.

Hoofdstuk 7 Evalueren, controle, klachten, medezeggenschap en meldingsregeling calamiteiten en geweld, voorkomen misbruik en oneigenlijk gebruik

Artikel 7.1 Evalueren, voorkomen en bestrijden van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen zorg in natura en pgb en misbruik of oneigenlijk gebruik van de Wmo 2015

Deze bepaling betreft een uitwerking van de verordeningsplicht in artikel 2.1.3, vierde lid van de wet, waarin is bepaald dat in de verordening in ieder geval regels worden gesteld voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening (zowel in de vorm van zorg in natura als pgb), alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Aan het 'bestrijden' van ten onrechte ontvangen maatwerkvoorzieningen in natura en pgb's gaat als het goed is een poging dit te 'voorkomen' vooraf. Duidelijke informatie over enerzijds de rechten en plichten van de inwoner en anderzijds de

gevolgen van misbruik en oneigenlijk gebruik spelen hierbij een belangrijke rol. Daarom is in het eerste lid een 'informatieplicht' voor het college opgenomen.

Omdat aan het tweede lid een extra intrekings- en herzieningsgrond (onder d) is toegevoegd, is er voor gekozen om de artikelen 2.3.10 en 2.4.1 van de Wmo ook op te nemen in de verordening zodat een compleet beeld wordt gegeven van de regels voor de bestrijding van het ten onrechte ontvangen van een maatwerkvoorziening, alsmede van misbruik of oneigenlijk gebruik van de wet. Op grond van het tweede lid, onderdeel d, kan het college een beslissing als bedoeld in de artikelen 2.3.5 of 2.3.6 van de wet herzien dan wel intrekken als het college vaststelt dat de inwoner in een instelling als bedoeld in de Wlz of de Zvw verblijft. Deze bepaling is toegevoegd naar analogie van artikel 5.20, eerste lid, onderdeel b, van de Regeling langdurige zorg op basis waarvan het zorgkantoor de verleningsbeschikking kan wijzigen of intrekken. Zie ook de Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 156-157 (bovenaan).

In artikel 2.4.1 tot en met 2.4.4 van de wet zijn regels voor het verhaal van kosten opgenomen en is de bevoegdheid aan het college gegeven tot het (in geldswaarde) terugvorderen van een ten onrechte verstrekte maatwerkvoorziening. Hierbij is tevens bepaald dat het college het terug te vorderen bedrag bij dwangbevel kan invorderen. Uit de memorie van toelichting op artikel 2.4.1 (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 157) wordt duidelijk dat daarnaast de mogelijkheid blijft bestaan om maatwerkvoorzieningen terug te vorderen; 'omdat het niet in alle gevallen mogelijk is een al genoten maatwerkvoorziening terug te vorderen, kan het college de waarde van de genoten maatwerkvoorziening uitdrukken in een bedrag dat voor terugvordering in aanmerking komt.'

Artikel 7.2 Klachtregeling

De gemeente is op grond van de Awb in het algemeen verplicht tot een behoorlijke behandeling van mondelinge en schriftelijke klachten over gedragingen van personen en bestuursorganen die onder haar verantwoordelijkheid werkzaam zijn. De inwoner kan zich tijdens klachtbehandeling altijd door een (door hemzelf te financieren) derde partij laten bijstaan. Gelet op het van toepassing zijnde hoofdstuk 9 van de Awb, waarin een uitvoerige regeling omtrent klachtbehandeling is gegeven, en ook het recht is neergelegd om na de afhandeling van de klacht de bevoegde ombudsman te verzoeken een onderzoek in te stellen, kan in deze verordening met een enkele bepaling worden volstaan.

In het tweede lid is overeenkomstig artikel 2.1.3, tweede lid, onder e van de wet een regeling over klachten ten aanzien van aanbieders opgenomen. De aanbieder is ten aanzien van de in de verordening genoemde voorzieningen verplicht een klachtregeling op te stellen (artikel 3.2, eerste lid, onder a van de wet).

In de memorie van toelichting (Kamerstukken II 2013/14, 33 841, nr. 3, blz. 57-58) staat dat inwoners in beginsel moeten kunnen klagen over alles wat hen niet aanstaat in de manier waarop zij zich bejegend voelen. De inwoner kan ontevreden zijn over het gedrag van een gemeenteambtenaar, bijvoorbeeld over de wijze waarop een gesprek is gevoerd of over diens (vermeende) gebrek aan deskundigheid. Is de inwoner niet tevreden over een gedraging van de aanbieder, dan kan het ook gaan om bijvoorbeeld de kwaliteit van de geleverde maatschappelijke ondersteuning (in verband met de deskundigheid van de medewerker of een bepaalde houding of uitlating, gebrekkige communicatie of (on)bereikbaarheid van de aanbieder). Het ligt voor de hand dat inwoners die zich benadeeld voelen zo veel mogelijk deze klacht eerst bij de betreffende aanbieder deponeren. Zij moeten erop kunnen vertrouwen dat de aanbieder de klacht snel in behandeling neemt en de klacht ook snel afhandelt. Daar waar de afhandeling niet naar wens is, staat de weg naar de gemeente voor het indienen van de klacht open.

In het derde lid is een aantal instrumenten voor het college aangegeven om te zorgen dat de klachtregelingen door aanbieders goed wordt uitgevoerd.

Artikel 7.3 Medezeggenschap

Dit artikel geeft uitvoering aan artikel 2.1.3, tweede lid, onder e van de wet, waarin is bepaald dat in ieder geval moet worden bepaald ten aanzien van welke voorzieningen een regeling voor medezeggenschap van inwoners over voorgenomen besluiten van de aanbieder welke voor de gebruikers van belang zijn, vereist is.

Het gaat dus uitdrukkelijk om medezeggenschap van inwoners tegenover de aanbieder. Voorheen moest de aanbieder voldoen aan de in de Wet klachtrecht inwoners en de Wet medezeggenschap inwoners zorginstellingen (Wmcz) gestelde regels. Onder de Wmcz werd inspraak tegenover de aanbieder reeds verwezenlijkt via de cliëntenraad. Onder de Wmo 2015 is het stellen van regels geheel aan gemeenten overgelaten.

In het eerste lid is dit uitgewerkt door te bepalen dat aanbieders een regeling voor medezeggenschap dienen vast te stellen. De aanbieder is ten aanzien van de in de verordening genoemde voorzieningen verplicht een medezeggenschapsregeling op te stellen (artikel 3.2, eerste lid, onder b van de wet). In de Verordening participatie gemeente Apeldoorn 2022 en de Verordening Cliëntenparticipatie zijn regels opgenomen ten aanzien van het betrekken van ingezetenen bij het beleid.

In het tweede lid zijn een aantal instrumenten voor het college aangegeven om te zorgen dat de verplichting tot medezeggenschap door aanbieders goed wordt uitgevoerd.

Artikel 7.4 Meldingsregeling calamiteiten en geweld

In artikel 3.4, eerste lid van de wet is bepaald dat de aanbieder bij de toezichthoudend ambtenaar, bedoeld in artikel 6.1 van de wet onverwijld melding doet van iedere calamiteit die bij de verstrekking van een voorziening heeft plaatsgevonden en van geweld bij de verstrekking van een voorziening. Onder 'calamiteit' wordt verstaan een niet-beoogde of onverwachte gebeurtenis, die betrekking heeft op de kwaliteit van een voorziening en die tot een ernstig schadelijk gevolg voor of de dood van een inwoner heeft geleid. Onder 'geweld bij de verstrekking van een voorziening' wordt verstaan seksueel binnendringen van het lichaam van of ontucht met een inwoner en lichamelijk en geestelijk geweld jegens een inwoner, door een beroepskracht dan wel door een andere inwoner met wie de inwoner gedurende het etmaal of een dagdeel in een accommodatie van een aanbieder verblijft. In artikel 6.1 van de wet is bepaald dat het college een of meerdere personen aanwijst die zijn belast met het houden van toezicht op de naleving van het bepaalde bij of krachtens de wet. Voor calamiteiten is hiervoor een overeenkomst met de GGD Noord- en Oost-Gelderland gesloten. Het overige toezicht is belegd vanuit de zorgregio Midden-IJssel/Oost-Veluwe bij daartoe aangewezen toezichthouders. De zorgregio omvat de gemeenten Apeldoorn, Brummen, Epe, Hattem, Heerde, Lochem, Voorst en Zutphen. In aanvulling op het bovenstaande regelt dit artikel dat er door het college een regeling wordt opgesteld over het doen van meldingen (eerste lid) en dat de toezichthoudend ambtenaar deze meldingen onderzoekt en het college adviseert over het voorkomen van verdere calamiteiten en het bestrijden van geweld (derde lid).

Hoofdstuk 8 Toezichthouders

Artikel 8.1 Toezichthouders

Dit artikel is gebaseerd op artikel 6.1 Wmo 2015 en artikel 5:2 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb). Het college moet toezichthouders aanwijzen om naleving van de wet en verordening te waarborgen. De genoemde bevoegdheden, zoals het opvragen van dossiers en het betreden van plaatsen (niet zijnde woningen), zijn noodzakelijk voor effectief toezicht en sluiten aan bij de Awb.

Bij de uitoefening van deze bevoegdheden gelden de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit: de toezichthouder mag alleen gegevens opvragen of inzage vorderen als dit strikt noodzakelijk is en niet op een minder ingrijpende manier kan worden bereikt. Gegevens moeten zorgvuldig en vertrouwelijk worden behandeld. Op grond van artikel 5:20 Awb is eenieder verplicht medewerking te verlenen, tenzij een wettelijke geheimhoudingsplicht zich daartegen verzet.

Hoofdstuk 9 Waardering mantelzorgers

Artikel 9.1 Jaarlijkse waardering mantelzorgers

Mantelzorgers van inwoners in de gemeente komen in aanmerking voor een jaarlijkse blijk van waardering (artikel 2.1.6 van de wet) Artikel 1.1.1 van de wet definieert een inwoner als een persoon die gebruik maakt van een algemene voorziening, maatwerkvoorziening, of door of namens wie een melding is gedaan. Het gaat dus ook om mantelzorgers van inwoners die een hulpvraag hebben aangemeld, ook al is daar geen voorziening op basis van deze wet uitgekomen. Voorts is de woonplaats van de inwoner bepalend, zodat het dus ook mantelzorgers kan betreffen die in andere gemeenten wonen. De verordening moet in ieder geval voorzien in een procedure die waarborgt dat alle mantelzorgers, die voldoen aan de voorwaarden, voor het ontvangen van een blijk van waardering in aanmerking kunnen worden gebracht. Dat is nu geregeld (eerste lid, een meldingsstelsel). Ten aanzien hiervan kan het college op grond van het derde lid nadere regels stellen. Artikel 2.1.6 van de wet stelt dat het moet gaan om mantelzorgers van inwoners in de gemeente.

Hoofdstuk 10 Financiële tegemoetkomingen

Artikelen 10.1 tot en met 10.3 Financiële tegemoetkomingen verhuis- en inrichtingskosten, kosten lokaal verplaatsen en kosten sporthulpmiddelen

In de artikelen 20-22 staan de criteria die gelden om in aanmerking te komen voor een financiële tegemoetkoming voor verhuis- en inrichtingskosten, lokaal verplaatsen en sporthulpmiddelen. De tegemoetkoming kan op aanvraag worden verstrekt. De beslissing op een dergelijke aanvraag is een beschikking.

Artikel 10.3 Financiële tegemoetkoming kosten sporthulpmiddelen

Met het verstrekken van een sportvoorziening kan het college bereiken dat een cliënt in staat wordt gesteld om te participeren en/of medemensen te ontmoeten en op basis daarvan sociale contacten aan te gaan en/of te ontspannen.

Een financiële tegemoetkoming voor een sporthulpmiddel kan onder bepaalde voorwaarden worden verstrekt. Uit het onderzoek moet blijken dat de sportbeoefening nodig is voor participatie en dat zonder de sportvoorziening sportbeoefening niet mogelijk is (a en b). Omdat de sport moet bijdragen aan participatie, kan een sportvoorziening alleen worden verstrekt als de sport regelmatig wordt beoefend. Voor sporten die slechts incidenteel worden beoefend, zoals skiën en snowboarden tijdens vakanties, is geen sportvoorziening mogelijk (c). Het college heeft geen resultaatsplicht voor topsportvoorzieningen. Belanghebbenden die speciale sportvoorzieningen nodig hebben om sport op topniveau te bedrijven, dienen uit eigen middelen, fondsenwerving of door middel van sponsoring de financiën bijeen te brengen (d) Daarnaast moet er om voor de tegemoetkoming in aanmerking te komen sprake zijn van meerkosten bij de sportbeoefening als gevolg van de beperking (e).

Hoofdstuk 11 Inspraak en zeggenschap (inwonerparticipatie)

Artikel 11.1 Betrekken van inwoners bij het beleid

Deze bepaling geeft uitvoering aan artikel 2.1.3, derde lid van de wet. Met het derde lid wordt aangegeven dat in de Verordening Cliëntenparticipatie 2015 regels zijn opgenomen die invulling geven aan het tweede en het derde lid van dit artikel.

Hoofdstuk 12 Slotbepalingen

Artikel 12.1 Hardheidsclausule

In bijzondere gevallen kan het college ten gunste van de inwoner afwijken van de bepalingen van deze verordening (niet van de in de wet zelf genoemde bepalingen). Zo nodig wordt hierbij advies ingewonnen. Afwijken kan alleen maar ten gunste, en nooit ten nadele van de betrokken inwoner. Verder is met nadruk gemeld: in bijzondere gevallen. Het gebruik maken van de hardheidsclausule betreft een uitzondering en geen regel. Het college moet in verband met precedentwerking dan ook duidelijk aangeven waarom in een bepaalde situatie van de verordening wordt afgeweken.

Artikel 12.2 Intrekking oude verordening en overgangsrecht

In het tweede lid is overgangsrecht opgenomen voor lopende voorzieningen op basis van de oude verordening. Als een inwoner een maatwerkvoorziening heeft op basis van de oude Verordening en deze Verordening heeft een overeenkomstige bepaling die voor de inwoner nadeliger is, houdt deze inwoner tot 1 juli 2026 recht op de reeds toegekende voorziening. Dit is in ieder geval van toepassing bij de volgende bepalingen:

1. maandloon pgb is (artikel 4.1, zesde lid);
2. tarief pgb formele ondersteuning (artikel 4.3, zesde lid, onder b);
3. tarief pgb informele ondersteuning (artikel 4.3, zesde lid, onder c en d);
4. autokosten voor bovenlokaal vervoer (artikel 10.2, tweede lid).